

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!
Karkerên hemû welatan yekbîn!

İŞÇİNİN SESİ

Demokrasi için
tek yol devrim!
Yıl:11, Sayı:272, 3 Aralık 1984

Desan ve Yıldırım tersanelerindeki grevler iki ayını doldururken, şimdi TESTAŞ'da da grev başladı. Taksimetre üreten TESTAŞ'ın Ankara fabrikasındaki greve 224 işçi katılıyor. Bu, 12 Eylül'den bu yana kamu sektöründeki ilk grevdir. Sırada başka grevler de var. Eskişehir'de 300 işçinin çalıştığı Eston Beton Direk fabrikasında grev olacak. Ağaç-İş çeşitli şehirlerde, yaklaşık 200 işçiyi kapsayan 5 işyerinde greve gidecek...

Fabrikalarda hareket var

Desan ve Yıldırım tersanelerindeki grevler iki ayını doldururken, şimdi TESTAŞ'da da grev başladı. Taksimetre üreten TESTAŞ'ın Ankara fabrikasındaki greve 224 işçi katılıyor. Hak-İş'e bağlı Özdemir-İş sendikasının yürüttüğü grev, 12 Eylül'den bu yana kamu sektöründeki ilk grevdir.

Sırada başka grevler de var. Örneğin, Eskişehir'de 300 işçinin çalıştığı Eston Beton Direk fabrikasında Çimse-İş grev kararı aldı. Ağaç-İş çeşitli şehirlerde, yaklaşık 200 işçiyi kapsayan 5 işyerinde greve gidecek...

Grevler başlıyor ve başlamamak zorundadır. İşsizlik ve pahalılık dayanılmaz boyutlar aldı. İşten çıkarmalar adeta sökün etti. İşverenlerin işçiyi borcu oldukça kabarık. İzmir Aykent'te işten çıkarılmış 86 işçi 200 milyon alacaktır. Afsin Elbistan'da 4900 işçi 610 milyon alacaktır. Ne grev, ne düzgün bir toplu sözleşme yürütülebilir. 100 bin kadar işçinin toplu sözleşmesi sürüncemede kalmıştır. Çalışma bakanlığı yetki ve üyelik konularını çorbaya çevirdi. Kamu işverenleri ise sözleşmelerde garip tutumlar alıyorlar. Bağ-

lanmış sözleşme, devletin emriyle uygulamaya sokulmuyor. Bu Antalya'da Antbirlük'te Teksif'in başına geldi.

Sendikal alanda öyle bir durum var ki işçiler savaşıma dalmak istiyorlar. Bu sarı sendi-

kacıları bile birşeyler yapmaya, en azından yapıyor görünmeye zorluyor. Ancak iş yasaları onların da ellerini bağlıyor. Bu kelepçeyle, tabandan fıskıran savaşıma isteği arasına sıkışıp kalıyorlar.

Bu sıkışıklığın sonucunda sarı sendikacılar bile iş yasaları değişsin diye homurdanmaya başladılar. Şevket Yılmaz, "çalışma hayatını düzenleyen yasalarda değişiklikler yapılması gerekir"

sürmektedir" (Cumhuriyet, 25 Kasım 1984). Şevket Yılmaz burjuvaziye uyarıda bulunuyor. Yasaları siz değiştirmesiniz işçiler değiştirecek ve bu da hepimiz için "kötü" olacak demek istiyor.

İş yasalarının getirdiği yasaklarla tabanın savaşıma isteği arasında sıkışıp kalmışlık, kendini bir de sendikacıların istifası biçiminde açığa vuruyor. Son sıralarda çok sayıda sendikacı istifa etti. Ama istifa edenler "sorun"dan yalnızca kaçmış oldu. "Sorun" ortada duruyor!

Şükran Ketenci şöyle yazmış:

"Henüz kimse aldırıyor gibi, ancak sendikacılıkta gelişen olumsuz koşullar, sendikalar içi sorunları çalkantıları iyice boyutlandırmaya gebe. Yaratılan yeni sendikal düzenle sendikalar, sendikacılar üst üste çok büyük başarısızlıklara itilirlerken, çıkacak kargaşadan önümüzdeki günlerde iş barışı büyük yaralar almaya gebe..."

Gerçekten de "iş barışı" (!) önümüzdeki günlerde büyük "yaralar" almaya gebe... Yeni dönem fabrikalardan gelecektir.

Cemile Çakmak

Burjuvazi alternatif derdine düştü

Türkiye burjuvazisi içerde de, dışarda da, ekonomide de siyasette de fena sıkışmış durumdadır.

Bütçeyle birlikte akıl almaz bir vergi yağmuru geliyor. Devlet işçilere ve üreticilere borçludur, borcunu ödeyemiyor. Zamlar artık "haber" bile değildir. 11 ayda yalnızca elektrik %200 kadar pahalılaşmıştır. 1985 dış borçlar açısından da dönemeç olacak, ek sorunlar çıkaracak. Artık Özal'ın cek'li cak'lı sözleri geri tepiyor.

Halkta "inceldiği yerden kopar" yaklaşımı her geçen gün biraz daha hissediliyor ve kopacak olan şey sürekli inceliyor. Bu durumda çeşitli burjuva kesimler alternatif olmak ya da oluşturmak için canhıraş bir çaba harcıyorlar.

Gökova Santralı konusu Gökova Santralı konusu olmaktan çıktı, halka sevimli görünme yarışına döndü. Burjuva siyasetçiler bu yarış içinde sokak çocukları gibi ağız kavgalarına girişiyorlar. Calp ile Enerji Bakanı neredeyse, "Gökova" yü-

zünden fiziksel kavga edeceklerdi.

Bütün partiler ve partiler, ekipler arası ilişkiler kaynıyor. Daha yeni legalize olan DYP'den de çatlak sesler duyulmaya başladı. Ayrıca ortadaki bir görüşmelerdir sardı. DYP-MDP görüşmesi iflas etmiş. MDP Büyük Türkiye Partisi görüşmeleri yürütüyor. Büyük Anadolu Partisi diye bir parti kurulacakmış. Yeni partilere yeni lider arayışlarında Mehmet Yazar'ın da, Arıkan'ın da adı geçiyor. Erken seçimden sık sık söz ediliyor. Alternatif sorunu öylesine bastırdı ki, Nazlı Ilıcak Alfonsin'ci oldu, "meselenin esası" devrimci bir patlamayı önlemek için önlem almaktır mesajını veriyor. (Tercüman, 24 Kasım 1984)

Böyle yoğun bir alternatif arayışı içinde olan burjuvazi, bir yandan da halkın dikkatini "alternatifsizlik"ten uzaklaştırmak için çeşitli manevralar yapıyor. Bu manevralardan biri haber olmayan şeyleri sansasyonel haber ve tartışma konusu yapmaktır.

Bununla bağlı yürütülen bir başkası da, herşeyden, bu arada kendisinin uluslararası çelişkilerinden yararlanıp, şövenizm kışkırtmaktır.

Bir Alman eti, Türk koçu senaryosu ve tartışması oldu ki evlere şenlik. Bazıları, Alman etini kurban keserek karşılayıp Alman TIR şoförünü hayretlere düşürdükten sonra, başka bazıları kalkıp vay Alman eti için siz nasıl Türk koçu kesersiniz diye "muhalefet" yükselttiler.

Bu gülünç bir örnek. Ama çoğu gülünç değil iğrenç oluyor. Fransa'da Kemal Özgül adlı grevci işçi arkadaşımızın öldürülmesinden sonra gazetelerde beliren manşetler mide bulandırıcıydı: "Türk katliamı", "Türk kanı için genel grev..." Biraz düşünen için genel grevin Türk kanı değil işçi kanı için olduğu açık... En sonunda Rauf Tamer hatırlattı ki, bu işçi komünist bir işçiydi, bu konuda "Türklük" edebiyatını fazlaca körüklemenin sonu "zararlı" olabilir. (Tercüman, 23 Kasım 1984)

Bu arada burjuvazi yoğun bir

uluslararası çelişkiler yumağına da gömüldü. İslam Konferansı'ndan "somut karar" diye 12 soyut niyet çıkarabildiler. AET kredi veremeyeceğini belirtti. Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi Türkiye Dışişleri Bakanı'nın başkanlığını istemedi. Yunanistan Limni'deki askeri gücünü NATO'nun emrine vererek, Türkiye'ye rest çekti. Nedense hep bu tür uluslararası çelişkiler kızıştığında Ermeni konusu da gündeme geliyor. Yine geldi.

Tüm bu olayların verilmesi, iğrenç bir şövenizm kışkırtmasıyla karışık oldu. "Ermeni = katil", "Türkün Türkten başka dostu yok", "hain Yunan'ın kalleşliği" vb. Ayrıca çeşitli jestlerde bulundular. Asıl pazarlığı NATO ile yürütürlerken, Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesini konu ettiler. Bakanlar Komitesi'nden çekildik dediler. Ama ortaya çıktı ki bu Komite'den çekilmek diye bir kavram yokmuş. Şimdi NATO'yla ilgili tehditler uçuşuyor. "NATO'ya veto" diyorlar.

Burjuvazi şövenizm kışkırt-

mak için yapay olay yaratmıyor, olan olayları verirken şövenizmi kışkırtıyor. Başka bir deyişle burjuvazi için uluslararası çelişkilerin basıncı gerçekten söz konusudur. Bu, içerdeki yoğun basınçla birleşince, onları, açıktan NATO'ya tehdit savurmaya kadar varıyıyor. Ne denli taktik de olsa, böyle bir taktik izlemek zorunda kalmaları bile köprülerin altından çok suyun aktığını gösteriyor. Eskiden burjuvazi NATO'yu bu tür taktiklere bile başvurmayacak denli kutsal sayardı. Şimdi ise NATO'ya tehdit savurma taktiği yapabiliyor. Bu Türkiye'deki anti emperyalist savaşımın burjuvazinin kutsal değerlerini yıkma da ne büyük bir birikim sağlamış olduğunu gösteriyor.

Bugün Türkiye'de bir ara dönem yaşanıyor. Herşey kaygan bir zeminde duruyor. Yaşamın ne yönde gelişeceğini belirleyecek etkenler arasında, bizim savaşımımız da vardır. Bugünkü aralıktan devrimin düzlüğüne çıkma kavgasını yükseltelim.

S. Günbudak

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: PO Box 407 London, E16 2EA ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısıltma hakkı yayın kurulundadır. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Bir yoldaştan mektup

TKP-İşçinin Sesi'nde meydana gelen son olaylara ilişkin kafa yorarken, ben daha çok olayları nesnel bir şekilde zaman ve mekan içinde ele alarak değerlendirmekten yanayım. Yani işin görünen değil görünmeyen yanı üzerinde durmak istiyorum. Bu kimilerine öküç altında buzağı aramak gibi gelebilir. Ama bence değil. Çünkü görünen yönleriyle yetinildiği zaman sonunda mutlaka bir tarafa provokatorluk vb. yaftasını yapıştırmak gerekir ki, bu bilimsel değil duygusal birşey olur.

Öncelikle sorunların kaynağı diye bilincime çıkarabildiğim bir nokta üzerinde durmak istiyorum.

Yıllardan beri Avrupa'da yaşayan ve çalışan Türkiyeliler, nesnel olarak artık Türkiye işçi sınıfının bir parçası olmayıp tersine çalıştıkları ülkelerin işçi sınıfının bir parçasıdır. Bu durum Avrupa'daki Türkiyeliler ve komünistler için de geçerlidir.

Avrupa'da çalışıyor, burada yaşıyor, sömürü çarkına girdiğimiz yer Avrupa, somut düşmanımız çalıştığımız ülkenin kapitalist düzeni oluyor. Boğuştuğumuz sorunlar yine bulduğumuz ülkenin sorunlarıdır.

Cunta, işkence, ölüm, açlık gibi Türkiye işçi sınıfının hergün etinde, kemiğinde hissettiği so-

runlar bizden uzaktır. Dahası Avrupa ülkelerinin para birimlerinin Türk Lirası karşısında her yükselişi Avrupa'daki Türkiyeliler için "mutluluk" Türkiye işçi sınıfına mutsuzluk getirmektedir.

Bu noktada şu itiraz ileri sürülebilir. Avrupa'daki Türkiyeliler bir bütün olarak dünya işçi sınıfının bir parçasıdır. Bu bir gerçek. Ancak bu gerçeğin farkında olan yalnız komünistlerdir. Sıradan işçiler ancak günlük çıkarlarının farkında olabilirler. Bu bile her zaman mümkün değildir.

Avrupa'daki Türkiyeliler işçilerin, Türkiye işçi sınıfının parçası olamayacağı konusundaki ikinci gerekçem şudur:

Yürükoğlu yoldaş, yanılmıyorsam "Toptancı siyasete hayır" yazısında şunu belirtiyordu: "Yerel sorunlar üzerine oturmaman örgüt, örgüt olamaz." Demek ki örgüt olmanın olmazsa olmaz koşulu yerel sorunlar üzerine oturmasıdır. Peki Avrupa'nın herhangi bir ülkesinde yerel sorunlar üzerine oturan bir örgüt, Türkiye devriminin bir örgütü olabilir mi? Herhalde aklı başında hiç kimse buna evet demez!

Peki, hem Avrupa'da yerel sorunlar üzerine oturacak, hem de Türkiye devrimi için mücadele verecek bir örgütün taşıyacağı çelişkiyi uzlaştırabilir miyiz? Herhalde hayır.

Üçüncü gerekçem de şudur: Türkiye'de ABD emperyalizmine karşı savaş dendiğinde, emperyalizmle işbirliği yapan işbirlikçi teknelci burjuvaziye karşı savaş anlıyoruz.

Peki, Avrupa'da cuntaya, ya da faşizme karşı savaş dediğimizde, gidip Türkiye'ye savaşmadığımızı göre, cuntaya destek veren Avrupa'daki egemen güçlere karşı savaşmamız gerektiği sonucu çıkmaz mı?

Belki başka gerekçeler de bulunabilir. Benim yukarıda belirttiğim gerekçelerden dolayı,

Türkiye devriminin programı temelinde Avrupa'da örgüt kurmak, tamamen iradi bir iş olup, bilimsellik bağdaşmayan bir tutumdur diyorum. Üstelik enternasyonal de olmayan bir tutumdur. Ulusal temele göre örgütlenmek olup zararlı bir tutumdur.

Peki tüm bu gerekçelere rağmen, Türkiye devriminin programı temelinde yurt dışında örgüt kurulursa ne olur?

Bizde ve diğer örgütlerin Avrupa birimlerinde meydana gelen ve bu anlayış bırakılmadığı sürece bundan sonra da meydana gelmesi kaçınılmaz olan olumsuzluklar olur.

Çünkü, cunta, faşizm diyoruz, "olanaklar artıyor, baskı azalmıyor" diyoruz. Etrafa bakıyoruz, bizim için yok öyle birşey. Bunalım bu noktadan başlıyor. Çünkü mücadele için yola çıkan insanlar, mücadele edecek bir dış düşman göremeyince bu kez o enerjiyi içe dönük bir mücadele için kullanıyor. Ve yoldaşlar, bence Avrupa'da ortaya çıkan tüm sorunların esas kaynağı budur. Bu yüzden karşılıklı olarak birbirimizi yemeden, tüzüğü filan işletmeden önce bu konu üzerinde biraz kafa yormak lazım, diyorum.

Tabii ki hepimiz insanız, sınırlarımızla, gururumuzla vb. Ama komünistiz de. O zaman bu sorunların kaynağına inmek lazım.

Sorunun görünen yönünün sadece püf noktası üzerinde durmak istiyorum. Kitabın içeriğinin konuşulduğu 9 Eylül öncesi yapılan Üst Büro toplantısına Vural Demir yoldaş çağırılmaması bir hataydı. Gelip gelememesi ayrı bir sorun ama haberdar etmek gerekirdi. Haber verilmemesi gibi bu hata için özeleştirme yapılmadı. Bu şu anlama gelir: Bundan sonra da aynı hatalar olacak. Bu belli bir anlayışı ifade eder. Sanıyorum Vural Demir yoldaşın karşı çıktığı bu kolektif olmayan anlayıştır.

Diyorum ki eğer o toplantıda Yürükoğlu yoldaş Vural Demir yoldaş "yoldaş bu bir hataydı ama bundan sonra olmaz" deseydi, ya da Vural Demir yoldaş "bu hatayı şimdilik yutuyorum ama bir kere daha tekrerrür ederse yutmam" biçiminde tatlılıkla kapatsaydı bugünkü durum olmazdı. Alınmayın yoldaşlar, ama işin özü budur. Bunun dışında birşey aramak bence boşuna çaba olur.

Bu konuda biz Münih'teki arkadaşlar yönetimin işlediği bu küçük ama sonuçlarıyla büyük hata konusunda özeleştirme yapılmadığı sürece yönetimin ve özellikle Yürükoğlu yoldaşın tutumunu partinin çıkarı için toparlayıcı olmaktan uzak bir tutum olarak değerlendireceğiz.

İçimiz kan da ağlasa, İşçinin Sesi'nin tüm savunduklarını ve Faşizmin Çözülüşü kitabını doğru bulsak da Vural Demir yoldaşın karşı takınılan bu dışlayıcı tutuma karşı çıkacağız.

Bizleri, bu işi tekrar tatlıya bağlamak kadar hiçbir şey sevindeyemez. Türkiye komünist hareketinin 60 yılda ortaya çıkardığı bu komünist potansiyeli kendi ellerinizle harcaysanız çok yazık olur. Tarihsel misyonunuzun biraz daha sorumluluğunu duymanızı dileriz.

Şimdi açık tartışma konusuna değinmek istiyorum. Bu konuda birkaç gün öncesine kadar değişik düşünüyordum. Ama şimdi bu konuya da somut yaklaşmak istiyorum.

Herşeyden önce, açık tartışmayı isteyen tarafın Türkiye sınıf savaşından uzak olduğunu, moral yünden bunu istemeye hakkı olmadığını düşünüyorum.

Burada "hakkı yok" derken Avrupa'daki tabanı kastediyorum, partinin kaderini elinde bulduran Üst Büro ve Vural Demir yoldaş değil.

İşin moral yönünden başka, açık tartışmayı

soyut değil de somut olarak ele alırsak, bugün için Avrupa'daki tabanın bu açık tartışmayı hazmedecek bir düzeyi var mı sorusuna yanıt vermek gerekiyor. Çünkü benim anladığım açık tartışma partinin çıkarını başa alarak, doğruya doğru, eğriye eğri diyebilecek bir olgunluğa sahip olmayı gerektirir. İşe "galip-mağlup" olmak açısından yaklaşmamak gerekir. Partinin bilinç düzeyini gerçekten yükseltecek bir değeri varsa açık tartışma olur.

Ama gördüğüm kadarıyla Mannheim'da yayınlanan bildiri çok büyük bir sorumsuzluk örneği olarak mevcut durumumuzu çok güzel yansıtır. Tartışma komünistler arasında olur. Kimseyi küçümsemiyorum. Ama her kendine komünistim diyene de inanmamak lazımdır.

Açık tartışmaya karşı çıkışımın en önemli üçüncü nedeni, Türkiye'deki işkence, baskı, açlık altında savaştan yoldaşlara haksızlık yapmış olabiliriz diye düşünmemdir. Çünkü gördüğüm kadarıyla onlar böyle birşey istemiyor. Durup dururken onları gereksiz şeylerle meşgul edeceğiz. Ama tüm bunlara rağmen Vural Demir yoldaşın belirttiği örgütsel sorunlar varsa, ve bu sorunlar partinin gelişmesini tikiyorsa, taraflardan biri olarak Vural yoldaşla yönetim tartışmalıdır.

Şimdi, Avrupa'da çalışmak ve yaşamak zorunda kalan biz komünistler nasıl örgütleneceğiz ya da Türkiye devrimi temelinde örgüt kurmayı doğru bulmuyorsak ne yapacağız? Bu konuda kafam yeterince açık olmamakla beraber iki öneri yapabilirim:

1. Üst Büro dışında örgütlenme olmamalı. Buna karşılık belli sorumluluğu olan temsilatör düzeyinde işi düşünmek lazım. Yani ben örneğin "X" görüşün Türkiye'de

güçlenmesini istiyorum. Bunun için belli bir bağış yapmak gereksinimi duyacağım.

2. Avrupa'da görevleri olmayan üye yapılabilir. Böylece tüzüksel olarak ikide bir açık tartışma istemenin ve bölünmenin önüne geçilmiş olur.

Değerli yoldaşlar, Faşizmin Çözülüşü hakkında şimdilik kısaca diyeceklerim şunlardır: Bu kitapla parti ilk defa sağlam bir temele oturdu. Partiyi demokrasi savaşının önemini kavramış ve sağlam bir temele oturtmuş olarak gördüm. Bu, kitabın bütünü ile ilgili düşüncem. Ancak kitabı incelediğimizde, Poulantzas'ı küçümser ifadeyi doğru bulmadım. Ayrıca kitabın çok güçlü dayanak noktaları olduğu gibi oldukça zayıf noktaları da vardır. Ama yukarıda belirttiğim gibi, kitap ve Yürükoğlu yoldaşın 270. sayıdaki yazısıyla beraber artık TKP-İşçinin Sesi'nin gerçekten dört dörtlük bir parti olma sürecinin girişinde olduğunu söyleyebilirim.

Yazık ki, aynı süreçle beraber, şimdiye dek tanıdığımız en iyi örgütçü komünist olan Vural Demir yoldaş çok rahat bir şekilde harcama işi gibi uğursuz ve hiçbir zaman sineye çekemeyeceğimiz bir işle karşılaştık.

Yoldaşlar, Türkiye toprağı kolay kolay kaliteli komünist yetiştirmiyor. Biz taban olarak tüm yoldaşların üzerinde titriyoruz. Zarar gelmesin diye gözbebeğimiz gibi korumak istiyoruz.

Sizden taban olarak dileğimiz, bu işi tüzüğü filan bir yere bırakarak, bir aile havası içinde ve bu anlayış temelinde çözenizdir.

Türkiye devrimci hareketinin siyasi olarak iflas ettiği, ve tüm gözlerin bize çevrildiği böylesine olumlu bir dönemde böyle uğursuzlukları lütfen halledin.

Mektubun olduğu gibi yayınlanmasını rica ediyorum.

R. Sözer, Dortmund

Editörün notu

R. Sözer yoldaş, parti üyesi değil fakat bu harekete emek vermiş değerli bir işçi, düşünen bir insandır. Kendisinin de suçlu olmayan önemli zaafı en az on yıllık bir süre içinde teorik biçimlenmesini "Yeni Çağ"lardan edinmiş olmasıdır. Yoldaş belki kendisi de farkında değil ama, menşevizmi reddettikten sonra birkaç yıldır bunun tortusunu atma sürecini yaşıyor. Geçen sayılarımızın birinde ve bu sayıda yer alan mektupları bu tortuya kanıtlar taşımakta, aynı zamanda parti basınımızın demokratikliğini kanıtlamaktadır. Yoldaş, parti yıkıcılarının Köln toplantısına katılmış o

toplantının ve Mannheim bildirisinin gerçeğini görünce oradan uzaklaşmıştır. Ancak şunu da kabul etmesi gerekir ki, provokatörlük suçlamasının duygusal bir içeriği olabileceği gibi somut, nesnel, serinkanlı bir içeriği de olabilir.

Yoldaşın bazı kişiler ve konular hakkında ise çok eksik bilgilendiği açıktır. Sanırım, Tutanaklar kitabı bu eksikliği kolaylıkla giderecektir. Örneğin, Vural D.'nin toplantıya gelmesi gerçeğini hatırlatmamak bir hata idi, ama hata olduğu birkaç kez kabul edilmiş ve açıklanmış bir hataydı. Bu nedenle, bozguncuların yaptıklarının nedenini, başka yerlerde aramak gerekir.

Yoldaşın Avrupa'daki çalışmanın çelişki ve açmazlarına yönelik söyledikleri ise gerçekten ilginç ve düşünmeye değerdir. Ancak, Avrupa'da örgütlenmek gerekir biçiminde vardığı sonuç bize doğru değildir. Bu çelişki başka biçimlerde de çözülebilir. Son bozguncu olayının da gösterdiğinin ışığında, örgütümüz önümüzdeki günlerde, Avrupa'da örgütlenme sorununu kapsamlı bir değerlendirmeden geçirecek ve döneme uygun yeni çalışma biçim ve yöntemleri geliştirecektir. Yaptığı iki öneri kabul edilmese ya da bazı yönleriyle değiştirilerek yeni bir biçime kavuşturulsa bile, yetkili organlarda görüşme sırasında bu önerilerin ele alınacağını söyleyebilirim.

EDITÖR

10 Eylül - 18 Ekim 1984
Eşgüdüm Komitesi ve
Üst Büro toplantıları

TUTANAKLAR

10 Eylül-18 Ekim 1984

Eşgüdüm Komitesi ve

Üst Büro toplantıları

TUTANAKLAR

Yeni çıktı

Fiyatı: £3.00

DM12.00

FF35.00

İsteme adresi: PO Box 407
London, E16 2EA

Faşizm tartışması ve bir eğlence gecesi

Değerli yoldaşlar, Çeşitli sanatçılardan oluşan bir gurup, geçtiğimiz ay içinde Federal Almanya'nın çeşitli şehirlerinde eğlence geceleri düzenledi." Gurbet Kervanı Halk Konserleri 84" adı verilen bu gecelerden birine ben de Frankfurt'ta gittim. Gecenin, bildiğimiz, sıradan bir eğlence programı vardı. Şarkılar, türküler, skeçler, hatta dansözler vb. Gecenin bana çok ilginç gelen yanı, ne kadar ticari amaçlarla hazırlanmış olursa olsun, gerek programın içeriği gerekse seyircilerin tepkisiyle Türkiye'deki durumu yansıtmıştı.

Programda yer alan bir gül-

dürüde Özal'ın halkı nasıl soyup soğana çevirdiği anlatıldı. Salonu dolduran kalabalık bu güldürüyü ayakta alkışladı. Bir türkücünün söylediği "Dom dom kurşunu" en çok alkış toplayan türkü oldu. Gecenin sonunda Müjdat Gezen ve Perran Kutman'ın oynadığı bir başka küçük oyun yer alıyordu. Oyunun sonunda Müjdat Gezen Nazım'ın "Bu Memleket Bizim" şiirinin bir kıtasını söyledi. 6 bin kişinin doldurduğu salon ayağa fırladı, yumruklar havaya kalktı, bir alkıştı koptu.

Resmi konsolosluk memurlarının yanı sıra bir sürü sivil polisin cirit attığı böyle bir yerde

seyircilerin gösterdiği bu tepkiler gerçekten ilginçtir. İki yıl öncesine kadar yanındakiyle konuşmaya çekinen insanlar bugün yumruk kaldırıyorlar. Türkiye'de faşizmin çözülmüş oluşu, siyasal havanın kızışması artık buralara, sıradan konser salonlarına bile yansıyor.

Türkiye'de bugün hâlâ faşizmin olduğunda ayak direyenler yığınların, en sıradan yığınların arasına gelsinler. Onlardan çok şey öğreneceklerdir.

Yoldaşlar, biraz değişik bir mektup oldu ama, birşeyleri gösteriyor. Bugün Türkiye'de olanakların düne oranla çok genişlediği, yığınların politize olmaya başladığı bir dönem yaşıyoruz. Tüm olanaklarımızla yığınların arasına dalalım. Gazetemizi yığınlarla ulaştıralım. Onları çevremizde kenetleyelim.

Volga Beşoluk, Hessen

Kemal Özgül'ün katlini protesto ettik

Yiğit grevci, işçi yoldaşımız Kemal Özgül'ün alçakça katledilişini protesto etmek için Dreux'de bir miting düzenlendi.

Mitinge Türkiyeli devrimcilerin yanı sıra çok sayıda Fransız ilerici de katıldı. Bizler miting haberini çok geç aldık. Buna rağmen yığınsal bir şekilde mitinge katıldık.

Mitingin garip bir yanı vardı, kimse slogan atmıyordu. Devrimci belgelerimiz, marşlarımızla mitingin canlanmasına yardımcı olduk. Kemal yoldaşımızın anısına yaraşır bir şekilde kızıl bayraklarımızı dalgalandırdık. "Pirault faşisttir", "İşçilerin düşmanı birdir", "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi" belgelerimiz hep bir ağızdan söylendi.

Mitinge yerel gazeteler de yer verdi. Fransa'da işçi sınıfına, özel olarak da yabancı işçilere karşı son zamanlarda yoğunlaşan saldırıları sergilemesi açısından çok yararlı bir eylem oldu. Yoldaşça selamlar.

Oktay Gökçer, Dreux

Funcke dost mudur?

19 Kasım'da Mannheim Üniversitesi Öğrenci Birliği ve Rektörlüğü tarafından hazırlanan, "Yabancı İşçi Çalıştırma ve Yabancılar Politikası" adını taşıyan ve 1981'den beri yabancılar sorumlusu olan Devlet Bakanı Liselotte Funcke'nin bulunduğu toplantıya biz de katıldık.

Toplantının ilk bölümünde uzunca bir konuşma yapan Funcke, yabancı işçilerin Almanya'ya gelişlerinden bugüne dek olan gelişmeyi çeşitli yanlarına değinerek ve istatistikler vererek sundu. Konuşmasındaki ana ton uzun süredir burada çalışmış işçilere ve onların ailelerine belli "hak"ların verilmesi, yeni işçi getirme yasağının kaldırılmaması ve kaçak işçi sorununun üzerine gidilmesiydi. Önümüzdeki yıllarda doğacak kalifiye işçi ihtiyacının büyük bir kısmını 2. kuşak yabancıardan temin etmeyi düşünen Alman burjuvazisinin bu istemini Funcke "genç yabancıların şansları açılıyor" diye "müjdeliyordu".

Toplantının ikinci bölümünde biz de söz aldık ve bir temsilimiz Funcke'ye şu soruları sordu. Sorular özetle şöyleydi:

1. Alman Anayasası'ndaki "ailelerin beraberliği korunmalıdır" gibi maddelere göre eşler Almanya'ya getirilebiliyor, ama dört yıllık bir bekleme süresinden sonra çalışma izni alabiliyorlar. Bu bir çelişki değil midir?

2. Yabancı işçi çalıştıran diğer Avrupa ülkelerinde de benzeri sorunlar gündemde. Belli ülkeler, birlikte karar alma yollarına götürebilecek ön çalışmalara girmiş bulunuyorlar. Almanya'da da bu gibi çalışmalar var mı, ya da düşünüyor mu?

Birinci soruya verdiği yanıtta Bayan Funcke meseleye iş piyasası ve aile politikası olarak iki ayrı açıdan yaklaşmak gerektiğini belirtirken, eşlere hemen çalışma izninin verilmeyişini kendi açısından haklılaştırıyordu. İkinci soru ise maalesef yanıtız kaldı.

Diğer bir yoldaşın sorduğu soru ise şöyleydi:

Bugün Batı Avrupa ülkelerinde çalışan "kaçak" işçiler yakalandıklarında sınır dışı ediliyorlar. Ülkelerinde baskıcı rejim varsa, işçiler siyasetle ilgili olmasalar bile, buldukları ülkedeki bazı demokratik hakları kullandıkları için cezalandırılabilirler. Örneğin Türkiye'ye geri yollanan bir işçi, aktif sendika üyesi olduğu için gözaltına alındı ve iş bulması da olanaksızlaştı. Siyasal insanlar sınır dışı edildiklerinde ise işkence ve baskı ile yüzyüze kalıyorlar. Bu şekilde gerek "kaçak" işçilerin, gerekse siyasal insanların baskıcı rejim olan ülkelere geri yollanması konusunda düşüncemiz nedir?

Funcke'nin yanıtı şu oldu: Siyasal açıdan ülkelere döndüklerinde herhangi bir zorlukla karşılaşacaklarını ispat edebilen kişiler sınır dışı edilmiyorlar. Zaten bu konu benim çalışma alanıma girmiyor.

Bayan Funcke bu yanıtla da konumunu bir kez daha açıkça ortaya koymuş oldu. Yine de toplantıdan sonra kendisiyle kısa bir görüşme yaparak çalışmalara-

larımızı daha geniş bir şekilde iletebilmek için adresini aldık.

Daha sonra etrafımıza toplanan kişilerle yabancı işçi sorunu ve Türkiye'de faşizmin çözü-

lüşü üzerine konuştuk. Yeni yeni ilişkiler kurduk. Amacımız bu ilişkileri sürdürmek, tam anlamıyla yığınların içine dalmaktır.

Gerçek, Mannheim

Heidelberg'de barış gecesine katıldık

Geçtiğimiz günlerde Heidelberg'de başlayan ve hâlâ devam eden Barış Haftası içinde, 15 Kasım'da yapılan geceye biz de katıldık.

Büyük bir salonda yapılan geceye çeşitli konuşmacılar, ilerici müzik gurupları ve çeşitli örgütler masa açarak katılmışlardı. Yabancı örgüt olarak sadece biz vardık. Bu gece için çıkardığımız bir bildiriye faşist cuntanın emperyalistleşme amacının bugünkü gerici rejim tarafından nasıl sürdürüldüğünü ve Türkiye'nin Ortadoğu'da barış tehlike altına aldığını anlattık.

İnsanlar hem bildirimize, hem de masamızdaki diğer yayınlarımıza ilgi gösterdiler. Ayrıca bu

gecenin yemek işini üstlenmemiz de özveri taarruzumuzdaki hedefimiz açısından çok olumlu sonuçlar verdi. Bunların yanısıra yoldaşlarımızın Türkiyelilerle kurdukları ilişkilerde *Faşizmin Çözülüşü* kitabı üzerine bol bol konuşuldu, kitap, gazete satıldı.

Geceden yorgun bir şekilde evlerimize dönerken bütün yoldaşların yüzü gülüyordu. Yoldaşlar, yapay sorunlarla fazla uğraşacak vaktimiz yok. İlişkiler, insanlar ve sorunları bizi bekliyor. Bugün Heidelberg'de, yarın başka yerlerde ve bir gün de devrim mücadelesi için Türkiye'de!

Gerçek, Mannheim

Sınır dışı etmelere son eylemleri

Londra İşçi Birliği, sınır dışı etmelere karşı bir yürüyüş ve gece düzenledi. Eylemlerin amacı, buradaki tüm yabancıların yarıcı bir sorununu kapsıyordu. Böyle bir kampanyanın başını çeken LİB'i çok sayıda yabancı gurup ve örgüt destekledi. Milletvekilleri ve ilerici İngiliz örgütleri de eyleme aktif destek verdi. Biz de İTKB olarak hem yürüyüşe hem geceye aktif olarak katıldık.

Ayrıca hazırlık çalışmalarında da yer aldık. Fabrika önlerinde, pazarda yoğun olarak bildiri dağıttık. Yürüyüş ve gecenin bizler için, tüm yabancılar için ne kadar önemli olduğunu vurguladık. Tek tek ev ziyaretleri yaparak işçilerin yürüyüş ve geceye katılmalarını sağladık. Bir ay boyunca yürüyüşün ve gecenin propagandasını sürdürdük. Son hafta kendi içimizde işbölümü yaptık. Bir kısmımız, flamalarımızı derleyip

topladı, pankartları hazırladı. Bir kısmımız ise ev ziyaretlerini sürdürdü. 9 Kasım gecesi son bir toplantı yapıldı, eksiklerimiz tamamlandı.

10 Kasım'da, Hackney Belediyesi'nin önünden başlayan yürüyüş kalabalık ve çok canlı idi. İşçi arkadaşlarımız ellerinde pankartlar ve flamalar dimdik yürüyorlardı. Sloganlara tümü coşkuyla katıldı. Yürüyüş boyunca canlılık ve disiplinimizi yitirmeden Islington Belediyesi'nin önüne geldik. "Sınır dışı etmelere son" sloganıyla o çevre inliyordu. Islington Belediyesi yetkilileri yürüyüşü karşıladı. Konuşmalar yapıldı, gecenin tekrar duyurusu yapıldı ve yürüyüş alkışlanarak son buldu.

Akşam 7.00'de başlayan gece işe yürüyüşten daha kalabalıktı. Üç milletvekili, Islington Belediye Başkanı ve Hackney Belediye Başkanı konuşma yaptılar. Madencilerden bir temsilci de

Türkiyeli işçiler coşkuyla "sınır dışı etmelere son" belgisini haykırdılar.

geceye katıldı, konuşması çok alkışlandı. Daha sonra Londra İşçi Birliği Başkanı bir konuşma yaptı. Ayrıca mesajlar okundu.

Konuşmalardan sonra programa ara verildi. Herkes yemeğini yedi.

Gecenin ikinci bölümünde folklor, koro ve iki ayrı orkestra yer aldı. Herkes eğlenip, yürüyüşün sevinci içinde yorgunluğunu çıkardı.

Sevinç Candan, Londra

Gecede herkes yürüyüşün sevinci içinde yorgunluğunu çıkardı.

Komünist partisinin merkezîyetçi yapısına karşı çıkmak tasfiyeciliğin ta kendisidir

Tasfiyeciler tasfiye dilmelidir

Komünist partisi, dünya devrimini ilerletmek için kendi ülkesinde devrimi gerçekleştirmek, proletarya diktatörlüğünü kurmak amacıyla bir araya gelmiş komünistlerin gönüllü birliğidir. Komünist partisi üyesi ise bu amacı benimsemiş, parti program ve tüzüğünün öngördüğü biçimde, MK'nın karar ve direktifleri doğrultusunda bir parti örgütünde çalışan, partiye düzenli maddi katkıda bulunan kişidir. Hangi dönemde olursak olalım, ister devrim öncesinde, ister devrim sonrasında olalım, bu koşullar parti üyeliğinin zorunlu, asgari koşullarıdır. Bunların tersinde davranmak ise komünist partisini reddetmek, tasfiyecilik anlamına gelir.

Komünist partisi merkezi bir örgüttür. Bir komünist partisinin işleyişi toplumsal koşullardan ayrılmaz. Burjuvazi ülkede ve dünyada egemen sınıf olduğu sürece, komünist partisinde mer-

keziyetçilik her zaman önde gelmek zorundadır. Hele Türkiye gibi, burjuvazinin gücünün güdük mü güdük, sınırlı mı sınırlı bir burjuva demokrasisi vermeye ancak yettiği ülkelerde komünist partisinin çok çok daha merkezîyetçi olması gerekir. Buna karşı çıkmak, demokrasi havarisi kesilip merkezîyetçiliği zayıflatmak, yok etmek için girişimlerde bulunmak tasfiyeciliktir.

Sınıf düşmanımızın örgüt ya-

palarına bir bakarsak orada da merkezi yapılar görürüz. Ayrıca bugün tüm kapitalist dünyada devlet işleyişinin giderek merkezîleşmesi, demokratik yanlarının budanması yönünde işleyen bir eğilim var.

Bizim partimize gelince, görümlerden söz etmiyorsak, hiçbir burjuva örgütünde bulunamayacak demokratik işleyişler var. Bir yandan da merkezi yapımızı yaralamak isteyen girişimler. İşte bu tasfiyeciliktir.

Mesaj

Almanya'da partimize yapılan düşmanca saldırıyı haber almış bulunuyoruz. Partimizin onurundan başka birşey düşünmediği için, partimize ve devrime inandığı için saldırıya karşı koyan yoldaşları Alman polisine ihbar edenleri ve bu suça ortak olanları lanetliyoruz. Bu saldırının elebaşısına ve onun ortağına komünist partisinde yer yok. Yaşasın devrim ve partimiz.

Hapisteki yoldaşlarımıza içten komünist selamlarımızı iletiyoruz.

Ege Yöre
11 Kasım 1984

Olanakların arttığı bir dönemde faşizm altındaymış gibi çalışmak örgütü eritir, yok eder. Dönemi doğru saptadık. Şimdi ona uygun çalışmaya...

Doğruyu yığinsallaştırmaya

Hasan Cansever, İzmir

12 Eylül faşist darbesinin ardından dört yıldan fazla bir zaman geçti. 12 Eylül'ün Türkiye işçi sınıfının savaşımında önemli bir dönemeç noktası olduğu daha o gündün belliydi. Bugün rahatlıkla söyleyebiliriz, ama bunu o gün söyleyebilmek hem çok daha zordu, hem de çok daha önemliydi.

Partimiz darbeden iki gün sonra yayınladığı bir bildiriyle darbenin niteliğini, önümüzdeki dönemi en doğru biçimde saptıyor, partiyi yeni döneme hazırlıyordu. Daha sonraki EK açıklamaları, II. Konferans kararları bu doğrultuyu günün koşullarına uygun olarak geliştirdi.

12 Eylül'le girdiğimiz faşist dönemde sol hareket faşizmin saldırısı karşısında önemli yararlar aldı. Pekçok militan tutuklandı, yüzlerce öldürüldü. Birçok sol örgüt dağıldı. Bunlar faşizmin saldırısı karşısındaki kayıplardır. Partimiz de tutuklamalar geçirdi. Birçok yoldaşımız hâlâ zindanlardadır. Kimi yoldaşlarla bağlarımız koptu. Az sayıda da olsa henüz bağ kuramadığımız yoldaşlarımızı elbette vardır.

Ancak partimizin önemli bir özelliği, örgütlerimizin her saldırının ardından yeniden örgütlenbilmesi oldu. Yara alan her komite yeniden kendini kurdu. Parti merkezimiz ve gazetemiz yerel örgütlerle bağlarını düzenli sürdürdüler. Bunları gururla söylüyoruz. Yine gururla söylüyoruz, hapise düşen yönetici yoldaşlarımızın tümü, parti üyelerimizin ezici çoğunluğu başarılı bir sınav verdiler.

Sol örgütlerdeki dağılmanın nedeni yalnızca faşizmin saldırıları değildir. Elbette bunun büyük bir payı var. Ama asıl neden şudur: Yaşamdaki her dönemeç, ardında pekçok insanı bırakarak geçer. 12 Eylül de böyle bir dönemeç oldu. Dünün birçok devrimcisi siyaseti bıraktı. Her

dönemeçte partimizden de bir kısım yoldaşlar yollarını ayırdılar. Bu ayrılmaların çoğu da ne yazık ki faşizmin baskısının en az hissedildiği yerlerde oldu.

Partimizden söz ederken, yaşamın dayattığı dönemeçlere ek olarak, partimizin yarattığı özel bir "dönemeç" hatırlatmak gerek: Her yıl yapılan özveri taarruzları! Her taarruz, tıpkı coşkun akan ırmaklar gibi kendi yatağını temizliyor.

Faşizmin çözülmesi de 12 Eylül gibi önemli bir dönemeç noktasıdır. Bu dönemeç de arkasında insanlar bırakacaktır, bırakıyor.

Faşizmin gelişinden iki yıl sonra başlatılan "demokrasi oyunu" faşizmin çözülüşünün başlangıcı oldu. Bugün Türkiye'de faşizm değil, sınırlarını her geçen gün, istemeyerek de olsa, genişletmek zorunda olan baskıcı, otoriter bir rejim var. Yürükoğlu yoldaşımızın saptadığı gibi bugün bir ara dönem yaşıyoruz. Bu ara dönem çok uzun süreceğe hiç benzemiyor. Uzun süremez çünkü halk patlama noktasına yaklaşıyor. Ya buna kanal açacaklar ya da yeniden faşizmi dayatacaklar.

Halkın bu sefer "fena" patlayacağını burjuvazi çok iyi görüyor. Muhalefet partileri, hatta ANAP bile Anayasa'nın bazı maddelerinin bazı yasalarını değiştirmesi gerektiğinden söz ediyorlar. Üniversite gençliği barut fıçısı gibi. Ona da bir elma şekeri uzatıyorlar: "18 yaşa oy hakkı." Yakında grev, toplu sözleşme gibi işçi haklarıyla ilgili yasa değişikliği önerilerinin meclise geleceğinden söz ediliyor. Bunları görmek, anlamak gerek. Son iki yılda çok şey değişti! Evet rejim gerici, baskıcı, otoriter bir rejimdir. Ama bu rejime faşist denemez. Sınırsız yetkilere sahip bir yönetim yok, monolitik bir devlet yok.

Türkiye'deki parti örgütleri-

mizin son iki yıldaki çalışmalarına bir göz atarsak faşizmin çözülüşünün etkilerini açıkça görebiliriz. Son tutuklamalar öncesinde Ege yöresinden söz edelim. Ortamdaki değişme kendini açığa vurmaya, o güne kadar olan ileri unsurlar partimizin çevresinde toplanmaya başlıyor. Bağ kurmak isteyenler çoğalıyor. Arka arkaya bildiriler, eylemler. Örgüt, kendiliğinden faşizm döneminde olduğundan farklı bir çalışmaya giriyor. Ancak bu kendiliğindenlik zararı da birlikte getiriyor. Siyasi polisin dikkati üzerimizde toplanıyor ve tutuklama geliyor. Tutuklamayla elde edebildikleri kuşkusuz umduklarının yanında hiç kalmıştır. Ama bizlere de çok şeyler öğretmiştir. Bugün parti örgütlerimiz, yeni tezlerimiz ışığında dönemin özelliklerini bilince çıkarmış, dalıcı, aktif ama dikkatli bir çalışma yürütüyorlar.

Yürükoğlu yoldaşımızın Faşizmin Çözülüşü'yle getirdiği fikirler özellikle şu açıdan çok önemlidir: Komünist partisi olayların ardından mı gidecek, yoksa nesnel ortamı soğukkanlılıkla değerlendirip olaylara yön vermeye mi çalışacak? Herkes bu soruya "elbette ikincisi" diye yanıt verir. Ama bunu gerçekte yapabilmek o kadar kolay değil. Yoldaşımız Faşizmin Çözülüşü'yle işte bunu yapıyor. Ve şu ikilemi herkesin önüne koyuyor: Ya Türkiye'de faşizmin olmadığını görüp, ara dönemin gereklerine uygun bir çalışma yürüteceksin ya da faşizm döneminde olduğu gibi çok daha sınırlı bir çalışmaya razı olacaksın. İçinde bulunduğumuz olanakların arttığı, çalışma alanlarının genişlediği bir dönemde faşizm altındaymış gibi çalışmaya devam etmek örgütü eritir, yok eder. Biz dönemin adını doğru koyduk. Şimdi ona uygun yöntemlerle yığınların arasına!

Buna tahammülümüz yoktur ve affedilemez.

Türkiye bir dönemeç içinde. Türkiye halkı uzun bir virajın içinde yol alıyor. Virajın sonunda ne var henüz kimse görmüyor. Partimiz virajın sonunu baştan görmüş. Ya söyleyecek ya söylemeyecek. Partimizin çoğunluğu kararını belirlemiş söylüyor. Virajın sonunda neler olabilir gösteriyor. Bu, komünist partisi olmanın asgari gereğidir. Ama uçurumdan yuvarlanmak isteyen varsa özgürdür. Vural D. kendini istediği gibi uçurumdan atabilir.

Partinin siyasal hattını savunamayan, daha doğrusu kavrayamamış bir kişinin aktif görevlerde bulunması doğru değildir. Böyle birini görevden almak değil, görevde bırakmak tasfiyecilik olurdu. Üstelik Vural D., bu görev değişikliğini kendisinin de önermeyi düşündüğünü belirtmiş ve karar hakkında olum-

lu oy kullanmıştır. Üst Büro ve Eşgüdüm Komitesi kararlarında haklıdır. Ayrıca bugüne kadar gerek Üst Büro içinde, gerekse Eşgüdüm Komitesi'nde bu tür görev değişiklikleri çok yapılmıştır. Ve her zaman partinin ihtiyaçları, çıkarları göz önünde tutularak bu kararlar alınmıştır.

Vural D. önceden olumlu oy kullandığı partinin yeni siyasal çizgisini sonradan onaylamadığını söylemektedir. Vural D., hangi siyasal çizgide durduğunu bilemeyecek kadar zavallı bir konum içindedir.

Vural D. kendisinin de katıldığı, oybirliğiyle kabul edilmiş kararları çiğnemekle, parti iradesine karşı gelmekle, Alman polisiyle işbirliği içinde partiye karşı çıkanlarla birlik olmakla, parti sırlarını açıklamakla partiyi tasfiye edici bir çizgi içine girmiştir. Tasfiyeciler tasfiye edilmelidir.

Ege Yöre

ODTÜ'de kuşlama ve yemek boykotu yapıldı

Değerli Yoldaşlar, Geçtiğimiz günlerde İdari İlimler Bölümü'nde bir kuşlama eylemi yapıldı. Pulların üzerinde harçların yatırılmaması, süresiz yemek boykotu uygulanması, bölüm kantinlerinin dışında hiçbir yerden alışveriş yapılmaması yazılıydı. İmza yoktu.

Bu eylem üzerine hafta sonunda geceleri yurtlardan adam toplamışlar. Alınanlar okul karakoluna değil, Emniyet'e götürülmüşler. Hiçbirinden şimdiye kadar haber alınamamış. Ayrıca 12 Eylül'ün ilk günlerinde olduğu gibi, okulun her tarafında

jandarmalar dolaşiyor, giriş çıkışlarda sürekli arama yapıyor. Yurtlardan götürülenler, Siyasi Şube'den gelenlerin ellerindeki listelere göre saptanmış.

Bugün başlayan yemek boykotu ise başarıyla sürüyor. Yemekhaneye çok az sayıda öğrenci gitmiş, diğer gidenleri ise daha çok personel oluşturuyor.

Yoldaşlar, gördüğümüz gibi öğrenci gençlik yavaşta eylemleri yükseltiyor. Yeni gelişmeleri en kısa zamanda iletirim. Selamlar.

Yıldız Cansoy, Ankara

Faşizmin çözüldüğü her yerde hissediliyor

R. Yürükoğlu yoldaş, 10 Eylül konuşmanı büyük bir coşkuyla okudum. Coşku asıl olarak konuşmanın son bölümündeki pratik öneriler ve hedefler nedeniyle. Hareketimizin senin gibi bir insanı yetiştirmiş olduğundan da ayrıca kıvanç duydum. "Senin gibi bir insan" derken şunu kast ediyorum:

Ülkeyi, dünyayla ilişkileriyle de birlikte, tüm nesnel ve öznel koşulların etkisi altında sağlıklı bir biçimde yorumlayabilecek düzeye gelmiş olmak. Doğru çözümlerle, doğru hedefler saptayabilmek. Bunlar o kadar kolay şeyler değil!

Değerli yoldaş bir noktayı daha yineledim edemeyeceğim. Vakti saati geldi dediğiniz zaman, geldiğine inanır ve yapmam gerekenleri yapmaya başlarım. Bana bunları söyleten güç partime olan inancımdır.

Sizlere bulunduğum yerden birşeyler de ben anlatmak istiyorum. Benim anam 50 yaşlarında, ilk okul mezunu, komünizmden ürken, yeterli olanaklara kavu-

şamamanın suçunu hep babamın "tembelliğine", "pısrırlığına" yükleyen bir insandır. 4 yıllık cunta dönemi hakkında en iyi bildiği şey de kendi deyimiyle, Özal'ın "o biçimsiz suratıyla ağzını her açtığında zenginlere birşeyler daha müjdelediği"dir.

Geçenlerde Şili'li kadınların zamları boş tencerelere kapakları vurarak protesto ettiğini söylediğimde "ah bir yürümeye başlansa ikinci yürüyen ben olurum ama" diye yanıt verdi. Unutmadan şunu ekleyeyim, bu sözleri söyleyen anamın apolitikliği oy kullanmama düzeyine ulaşmıştı, yani o denli kayıtsızdı.

Okulda, yurt öğrencilerinin yemek boykotu başlattığını bana ilk duyuran arkadaşın yüzü gülüyordu. Bu arkadaş, böyle bir tavır hiç ummayacağım biriydi.

Evet yoldaşlar, bugünlerde, görünüşte basit ama çok önemli mesajlar ileten örnekler yaşıyoruz. Şimdilik bu kadar. Yoldaşça selamlar,

Hasan Kıvrıkcık, Ankara

Bunların kavgası küçük burjuva görüşlere partimiz içinde yer bulma kavgasıdır

Saflarımızı arı tutmak zorundayız

T.Çoker, İstanbul

Yürükoğlu yoldaşımızın *Faşizmin Çözülüşü* kitabı, kısa bir süre önce bizlere ulaştı. Yoldaşımızı ve tüm partimizi, ortamın nesnel istemleriyle bu denli üstüste düşen bu kitabı bizlere sunduğu için kutlarız.

Kitabı beş kez okudum. Her

hep bu yönde işliyor. İşte görünen köy bu. Ama gene de göremeyenler, daha kötüsü görmemekte direnenler var.

Her dönem yeni görevleri de birlikte getirir. Yaşanan ara dönemde yoğun bir demokrasi kavgası bizleri bekliyor. Yığınların somut demokratik istemlerinden kalkan, bu istemlerin

bilmemiz herşeyden önce "küçük burjuva görüşlere komünist partisi içinde yer bulma kavgası" verenlerden partimizi arındırmaktan geçiyor.

Belki tesadüftür. Ama gene de dikkatimizi çekiyor. Bu "kavgayı" verenler, nedense hep örgütün kollektif olarak ayağa kalktığı dönemlerde, örneğin özveri taaruzları döneminde "başkaldırıyor"! Bunların asıl "başkaldırıldığı" komünist özveri ve disiplindir, kollektif çalışma ruhudur.

Ali H. Karadağ ve "yoldaş"larının yarattığı son olaylar, parti çoğunluğunun kararlarına, disiplin ve tüzüğe başkaldırması, partiye karşı tutumları ve siyasal konumlarıyla kendini çoktan tasfiye etmiş bir gurupla parti arasında yürüyen bir kavgadır. Parti disiplini çığneyeceksin, tüzüğü ayaklar altına alacaksın, sonra da ayaklar altına aldığın, çığnediğin tüzüğün bazı maddelerine dayanarak parti içi açık tartışma isteyeceksin! Onlara hatırlatalım parti tüzüğü parti normlarına uyanlar için geçerlidir. Böyle komünistlik olmaz, böyle partililik olmaz.

270. sayımızda yer alan yazılarımız, Belgelerden Döküm, Ali H. Karadağ'ın yazısı ve "Bu da Haydar Yoldaş'ın Yazısı" son olayları bütün gerçekliğiyle gözler önüne seriyor. Yukarıda da söyledim, bunların kavgası küçük burjuva görüşlere partimiz içinde yer sağlama kavgasıdır. Belgelerden anlaşıldığı gibi, Ali H. Karadağ olaylar arasında

fırıldak gibi dönmüştür. Önce kararların alınmasında olumlu oy kullanmış, sonra baskı altında kalarak oy kullandığını açıklamış, sonra da "bu tasfiyeciliktir" demiştir. Parti içi enformasyon akışını bilinçli olarak engellemiş, parti sırlarını açığa dökmüştür. Bunlar büyük parti suçlarıdır.

Dönemlerin zorlamasıyla partiye giren ve sınıf konumlarını tam olarak terkedemeyen küçük burjuvaların komünist partisinde en dayanamadıkları şey merkeziyetçi örgüt yapısı ve disiplindir.

Ali H. Karadağ'ın, kararların geri alınması koşuluyla tüzüğe uyarız, demesi de büyük bir suçtur. Komünist partisi böyle şantajlara boyun eğmez.

Ali H. Karadağ'ın yazısından kafasının çok karışık olduğu anlaşılıyor. Devlet konusu tutarsız. Faşizm anlayışı daha da tutarsız. Türkiye'de faşizm kurumsallaşıyor, diyor. Bunun nedeni olarak 1982 Anayasası'nın faşistliğini gösteriyor. Böylece

anayasal bir faşizm anlayışına bizleri ulaştırmış oluyor(!) Faşizm her türlü anayasayı rafa kaldıran bir devlet biçimidir. Bir yandan faşizm kurumsallaşıyor diyor öte yandan faşist devletin kurulması için yığın tabanı şarttır diyerek "faşizm hiç gelmedi ki, nasıl kalsın" anlayışına varıyor. Faşizmin kurulabilmesi için yığın desteğinin şart olmadığı bizim eski ve temel bir görüşümüzdür. Ali H. Karadağ bunları da sorguya çekiyor.

Dönemlerin zorlamasıyla partiye giren ve sınıf konumlarını tam olarak terkedemeyen küçük burjuvaların komünist partisinde en dayanamadıkları şey merkeziyetçi örgüt yapısı ve disiplindir. Sınıfsal alışkanlıkları ve özlemleriyle partinin istediği normlara uyma arasında bocalayan bu kişiler, kendileri için uygun olduğunu düşündükleri bir dönemde "demokrasi ve özgürlük" diye "ayağa kalkarlar". İşçi sınıfının partisinden kopabilecekleri en büyük parça üstüne hesaplar yaparlar. Ama gerçek bir komünist partisinde bunların yazgıları değişmezdir. Kısa süreli çıkar hesapları uzun dönemde hep yalçın kayalara çarpar. Bizde geçmişte de böyle oldu, bugün de böyle olacaktır.

Partimiz saflarına sızmaya çalışan küçük burjuva görüşlerden partimizi sürekli arındırmak önümüze koyduğumuz dev görevleri başarabilmemizin anahtarıdır. Bu bilinçle çalışıyoruz, çalışacağız.

TÜRKİYE'DEKİ BİR CEZAEVİNDEN

.... çıkasıya kadar geçen süreyi verimli çalışmalarla geçirmek istiyorum. Dışarısının ortamına ayak uydurabilmemizin tek yolu bu. Dönem değişiyor, dönemin değişikliklerine cevap verebilmek de istenilen konuma gelmeye bağlı, öyle değil mi?

Şimdilik burada bitiriyorum mektubumu.

Tekrar candan selamlarımı iletir, çalışmalarınızda başarılar dilerim. Gelecek özgür günlerde omuz omuza olma dileğiyle Hoşçakalın.

.... Cezaevinden

okuyuşumda yeniden okuma isteği geliyor. Kendi aramızda tartışmaya başladık. Herkes konuyla ilgili yazılar gönderecek.

Görünen köy kılavuz istemez derler. Ama siyasal kavgada işler tam da böyle gitmiyor. Bugün Türkiye'de faşizm çözülmüştür. Ucunda üç alternatifin olabileceği bir ara dönem yaşıyoruz: Büyük bir olasılıkla "Türkiye tipi" demokrasiye geçiş, faşizmin yeniden dayatılması ve devrimci durum. Yoldaşımız ilk iki olasılığın üçüncü olasılığı daima içinde taşıdığını da hatırlatıyor. Gelişme hangi yönde giderse gitsin bir noktada işler kızışacak ve ortalık toz duman olacaktır, diyor. Toplumda yaşanan olaylar, yığın psikolojisi

Türkiye gibi bir ülkede ancak devrimle kalıcı olarak elde edilebileceğini yığınlar gösteren bir devrimci çalışma günün görevidir. Bu görevlerle bağlı olarak partimizde gelişen son olaylara değinmek istiyorum.

1979'dan bu yana örgütümüze yönelik pek çok saldırı oldu. Bunların bir bölümü burjuvazinin açık saldırıdır. Diğer bölümü ise değişik biçimler ve isimler altında yürütülen ama özü hep aynı kalan saldırılardır: Küçük burjuva görüşlere komünist partisi içinde yer bulma kavgası!

Biz, "Anadolu'da sömürüyü yok etmek için ya devrim, ya ölüm" diyerek yola çıkan bir partiyiz. Bu görevi yerine getire-

İhanete doğruyu, güzeli güçlendirerek yanıt vereceğiz

Kendini d v aynasında g renler

Serdar Soylu

TKP-İşçinin Sesi 1979 yılında kıpkızıl komünist hattı, bolşevik örgütlenme anlayışıyla TKP içinde devrimci kanat olarak ortaya çıktı. Parti tarihinde oportünizm ilk kez böyle güçlü bir darbe yedi. İşçinin Sesi, Yürükoğlu yoldaşımızın dediği gibi, "doğrunun yanında durmak isteyen bir avuç insanla" işe başladı. Bu inançlı ve inatçı "bir avuç insan" bilinçle, sabırla taş üstüne koydu, örgütünü, ideolojisini durmadan geliştirdi.

1979'dan bu yana beş yıl geçti. Beş yıl, toplum yaşamında etkinliği olan bir parti yaratmak açısından gerçekten çok kısa bir süredir. Bu çok kısa sayılabilecek sürede TKP-İşçinin Sesi bolşevik kadrolar yaratma yolunda kararlı ve kalıcı adımlar attı. Yalnızca Marksçı-Leninci hat-tımızı kavrayan değil, bu hattı kendi çalışma alanında yeniden üretebilen komünistler olarak yetişiyoruz. "Evet efendimci" değil, kendine doğru geleni yapan hiç değil ama düşüncelerini hiçbir siyasal hesap yapmadan açıkça söyleyebilen, yalnız örgüt kararlarına harfiyen uymakla kalmayıp bu kararlar görüşlerine o an için uygun olmasa bile onları geliştirerek uygulayabilen kadrolar! Parti çoğunluğunun aldığı

karara uyamayacak "kişilikler" değil, demokratik-merkeziyetçiliği ruhuyla kavramış kadrolar! Başarısızlığını başkasının suçu olarak göstermeye çalışın değil, işini, yeteneklerini sonuna kadar kullanarak, tam yapmaya çalışan kadrolar. Yoldaşına vurmak için açık kollayan değil, her durumda yoldaşına destek olan kadrolar. Görevini başarıyla yerine getirmeyi devrimci onur sorunu yapan kadrolar. Daha çok sayılabilir. Partimiz ideolojisiyle, eylemiyle, parti işleyişiyle profesyonel devrimciler ordusu yaratıyor.

Bu tezgahta işlenemeyecek yabancı maddeler zaman içinde ayıklanıyor. Bugün de, partimizden bir gurup parti düşmanının ayıklanışını yaşıyoruz. Duyduğumuz, gördüğümüz, yazılarından, "açıklama"larından öğrendiğimiz kadarıyla, düne kadar açıkça söyleme cesaretini bulamayıp içlerine attıkları komüniste yakışmayan yönleri ortaya serilmiş durumdadır. Herşeyi, gizlilik, konspirasyon dinlemeden ortalığa döküyorlar. Şu anda partimizde gerçekten dikkate değer bir durum vardır. Bir yanda ezilmiş psikolojilerini herşeyi yıkararak tatmin etmeye çalışan, dün söylediğini bugün reddeden bir gurup insan. Diğer yanda, gü-

nün getirdiği yeni görevleri anlamış, yeni sorumluluklarına hırsıyla sarılmış bolşevik kadrolar.

Son olayları yaratanlar bu çıkışlarını, İşçinin Sesi'nin menşevizmden ayrışmasına benzetmeye kalkıyorlar. Açıklamalarını okuyanlar, 1979'dan 1984'e değiştirilmeden aktarılmış cümleler bulmakta güçlük çekemeyecektir. İşçinin Sesi'nin 1979'daki haklı ve onurlu çıkışına imrenmelerini, ona benzetmek istemelerini anlıyoruz. Ancak isteklerle gerçekler her zaman üst üste düşmüyor!

Herşeyden önce şunu söylemek gerekir: İşçinin Sesi'nin menşevizme karşı savaşı ideolojik konulardan başladı. Savaşım boyunca parti disiplinine, tüzüğe titizlikle uyuldu. Tüzüğü çığneyen menşevikler oldu. Vural D. ve H. Çetin ise önce disiplini, tüzüğü çığnediler. Şimdi parti içinde "ideolojik mücadele" vermek istediklerini söylüyorlar!

İşçinin Sesi oportünizme başkaldırırken de parti disiplini, merkeziyetçi parti anlayışını savundu. "Ben yönetime gelirim işime yarar" diye değil, komünist partisinden doğru örgütlenme ve işleyiş ilkeleri olduğu için bu görüşleri savundu. Parti yıkıcılarının bu konulardaki görüşleri ise Leninci parti anlayışını red-

detmeye gidiyor.

İşçinin Sesi'nin çıkışı bir klik örgütlenmesine dayanmadı. Bunun nedeni, klikçilikle kirlenmiş bir çıkışla Marksçı-Leninci bir partinin yaratılamayacağına olan inancımızdı. Bu işe menşevikler bile çok şaşırdılar. Avrupa'dan, Türkiye'den yoldaşların İşçinin Sesi çevresinde saf tutmaları pırl pırl devrimci görüşlerimizin onlara ulaşmasıyla başladı. Vural D. ise gizli bir klik örgütleyerek işe başlamış. Akılca "akıllıca" yöntemlerle, çevresindeki yoldaşların partiye olan güvenlerini kırmış, kafalarda sorular uyandırmış. Böyle, klikçilikle işe başlayan bir insanın yaratacağı örgütü tahmin edebilmek zor değildir. Bu yöntemlerle "örgütüne" kazandığın insanlar yarın sana aynı şeyi neden yapmasın? Bunu da bir yana bırakalım, böyle klikçi, ilkesiz bir anlayışla yaratılan örgütte yarın kim kime, hangi temelde güvenecek?

Bir başka önemli nokta: İşçinin Sesi 1979'da, İngiltere gibi Türkiyeli sayısı açısından çöl sayılabilecek bir bölgede, partinin en büyük, en aktif örgütlerinden birini çıkarmıştı. Büyüklüğü, çoğu zaman, etkin ve verimli çalışması nedeniyle, olduğunun üç-dört katı tahmin ediliyordu. Tüm partide tıkanık-

lık varken İngiltere örgütü dolu dizgin geliyor, parti merkezinin çoğu işini yüklenmiş götürüyordu. "Bizimkilere" gelirse, burada da çok açık düşüyorlar. Partimiz Türkiye dahil her yerde gelişirken Vural D.'nin sorumlu olduğu bölgede, bir örgütümüz hariç, tıkanıklık, hatta gerileme gözleniyordu. Vural D.'nin bu konudaki eleştirilere verdiği yanıt ise çok ilginçtir: Bu bölgede gelişme sınırına dayanmıştır! Şimdi bu tutum mu likidasyondur, yoksa parti yıkıcılarına parti platformlarını kapatmak mı likidasyondur?

Çıkışımızın İşçinin Sesi'nin ne menşevizme karşı yürüttüğü soylu savaşıyla, ne yarattığı örgütlerle, ne ideolojisiyle hiçbir benzerliği yoktur. Düzeysiz çıkışımızla partimize zarar verdiriz. Parti sırlarını pervasızca açıklıyorsunuz. Suçunuz çok.

Ama İşçinin Sesi öyle bir örgüttür ki, ihanete, güzeli, doğruyu güçlendirerek yanıt verecektir. Bu olayı parti yararına kullanacağız. Yıkıcılar gidiyor ama parti daha da arınmış, daha da pırl pırl savaşımını sürdürüyor. Parti yıkıcılarından arınmanın da verdiği güçle Faşizmin Çözülüşü kitabının önümüze koyduğu yeni görevleri coşkuyula, tutkuyla, inatla yerine getireceğiz.

Mahpusluğun ve en ağır işkencenin sınavından üstün başarıyla geçmiş bu üç kadın yoldaşımız, Türkiye'deki baskıları Avrupa kamuoyuna sergileme görevini de başarıyla yerine getirdiler. Af Örgütü'nün Türkiye'de hükümet çevrelerinde büyük kızgınlık yaratan raporu yoldaşlarımızın verdikleri bilgilerden yararlanılarak hazırlandı. *The Times* gazetesi söyleşi yaptı. İki yoldaşımız, BBC 2 televizyonunun hazırladığı filmde başlarından geçenleri anlattılar. Geniş bir demokratik kamuoyu onları tanıdı. Partimiz de tanısın istedik ve kendileriyle bu söyleşiyi yaptık.

Üç yoldaşımızla söyleşi

İşçinin Sesi: Yurt dışına çıktığından bu yana çeşitli basın-yayın organlarında sizlerle ilgili birçok haber izledik. Uluslararası Af Örgütü'nün Türkiye'de hükümet çevrelerinde büyük kızgınlık uyandıran *Türkiye Raporu*'nun, sizlerin verdiği bilgilerin yardımıyla hazırlandığını biliyoruz. *The Times* gazetesi sizlerle röportaj yaptı. Son olarak da BBC 2 televizyonunun Türkiye üzerine bir filmde sizlerle yapılan röportaja geniş yer ayrıldı.

Bu yayınlarda dile getirdiğiniz fikirlerin Türkiye'deki insanlık dışı baskı ve işkencelerin dünya kamuoyuna sergilenmesinde önemli bir işlevi oldu.

Bu röportajımızda biz de sizlere Türkiye'deki baskı ve işkencelerle ilgili bir soru yöneltmek istiyoruz. Ancak biraz değişik bir açıdan. Sizce, işkence, baskı ve zulümle faşizm arasındaki bağ nedir?

Nurten Keskin: Faşizmle bunlar arasında bir bağ var mutlaka. Ama faşizm bunlarla tanımlanamaz. Bu çok yanlış bir anlayış olur. "Zam, zulüm, işkence: işte faşizm" demek faşizmi anlatmaya asla yetmeyeceği gibi yanlış da götürür. Türkiye devrimci hareketinin bütün dışımızda kalan kesimi yıllardan beri aynı nakaratı tekrarladığı için yaşamdaki hiçbir değişmeyi yakalayamadı.

Baskıyı, işkenceyi her gördükleri anda faşizm var deyip çıktılar. Hatta ellerindeki bu bozuk pusula onları öyle şaşırttı ki, el mecbur, buna uygun teoriler ürettiler. Aman ne katkılar oldu Marksizm-Leninizm devlet anlayışına: Açık faşizm-örtülü faşizm, parlamentolu faşizm-parlamentosuz faşizm vb., vb.

Bunların hepsi o yukarıdaki dar anlayıştan türedi.

Faşizmi böyle anlayarak Türkiye'ye bakarsak Türkiye'de 1923'lerden bu yana faşizm görürüz. Çünkü zam, zulüm, işkence Türkiye'de hiçbir zaman eksik olmadı. Nitekim hep faşizm görenler oldu. "Sürekli faşizm" teorileri falan çıktı.

Peki böyle demekle, yani baskıyı, işkenceyi, her gördükleri anda faşizm var demekle solluk mu yapıyorlardı bunlar? Hayır kesinlikle değil. Tam aksine çok ciddi bir şekilde sağ yanlış yapıyorlardı, bugün de öyle yapıyorlar. Bu yaptıkları burjuva diktatörlüğünü aklamaktır. Sürekli faşizm yaşıyorsak burjuva demokrasisi rüya alemi gibi birşey olsa gerek(!) Öyle bir hayranlıkları

var ki burjuva demokrasisine, zam, zulüm, işkence ona yakışmıyor(!) Oysa çok yanılıyorlar. Bu sıfatlar faşizmin değil kapitalizmin niteliklerini anlatır. Eğer bunların uygulanması giderek artıyor, olağan dönemlerde de kullanılıyor olursa bu sadece burjuvazinin manevra olanaklarının daraldığını ve onun giderek daha gericileştiğini gösterir. Ülkede her zaman faşizm olduğunu değil.

Gülen Erdilek: İşkence, baskı, zulümle faşizm arasında bir bağ elbette vardır. Ama işkence, baskı, zulüm eşittir faşizm değildir.

Faşizm bir devlet biçimidir. Baskı, zulüm ise burjuvazinin her devlet biçimi altında kullanılabildiği bir yöntemdir. Evet, faşist devlet bunu olağandan daha fazla kullanır ama "olağan burjuva devleti" de kullanır. 12 Eylül öncesinin ortamını unutmamak gerekir.

İşkence, baskı, zulüm faşizmle eşitleyen anlayış burjuvaziyi aklamaya yol açar. Burjuva demokrasilerine hayranlığı anlatır.

Feride Çelik: Bir ülkede faşizm yaşanırken işkencenin, baskının varlığı, demokratik hakların yokluğu en üst boyutta kendini gösterir. Ama yalnızca bunlara bakarak bir ülkede faşizm var demek sığ bir bakış açısının ürünüdür.

Türkiye'de çok sayıda sol hareketin anlayışı, her görülen baskıyı faşizmle eşitlemektir. Böyle olunca savaşımlı bilimsel temellerine oturtmamış ve tabii dönemin istediği görevleri yerine getirememiş oluyorlar.

Bugün Türkiye'de binlerce devrimci, demokrat hapisanelerde. İdamlar devam ediyor. Yasaklar, baskılar yine var. Ama bunlara bakarak Türkiye'de faşizm var diyemeyiz.

12 Eylül'den sonra yığınlarda biriken sessiz hoşnutsuzluk bugün sessizlik perdesini yavaşta yırtıyor. Burjuvazinin demokrasi oyununa başlamasıyla birlikte toplumda artan hareketlilik kimsenin gözünden kaçmıyor. Belli bir süre de olsa devrimci güçleri geri bir konumda tutmak, toplumdaki hareketliliği daha da arttıracak devrimci örgütlenmeyi engellemek için, burjuvazi yaygın tutuklamaları, işkenceyi, baskıyı sürdürüyor. Ama bu faşizmin olduğunu göstermez.

Bir ülkede faşizm var mı yok mu karar vermek için önce ülkedeki işleyişlere, devletin örgütlenmesine, yapısına bakmak

gerekiyor. Ülkede süren işkenceye baskıya bakarak faşizm var diyeceksek, o zaman Türkiye'de her zaman, TC kurulduğundan beri faşizm vardı anlayışına gideriz.

Böyle bir yaklaşım, bir de şu anlayışa hizmet eder: Sanki sadece faşizmde işkenceyi, baskıyı yaşarız. Burjuva demokrasilerinde ülke her zaman güllük gülistanlık, baskı yok, işkence yok. Bu şekilde önce faşizm dışındaki tüm burjuva işleyişlerini aklamaya çalışılır, burjuva demokrasisi hayranlığı, ulaşılmaz bir süper rejim anlayışı oluşur.

Bugün Türkiye'de faşizm yoktur. Dün ile bugün arasındaki farka en güzel bir örnek hapisanelerdeki durumdur.

12 Eylül faşizmi yaşanırken her türlü baskıya rağmen yine de cezaevlerinde ufak çaplı direnişler sürüyordu. Zaten faşizmi çözen etkenlerden biri de bu oldu. Ama, hatırlıyorum, 1981 Aralık ayında cezaevindeki baskılara karşı tüm Mamak çapında 10 günlük bir açlık grevi yapılması kararlaştırılmıştı. İlk günlerde katılım çok olmasına karşın daha sonra çok az kişi bu eylemi sonuna dek sürdürdü. Direnişe katılanların üzerine ağır baskı geldi.

Çözülme dönemiyle birlikte cezaevlerinde de durum değişti. 12 Eylül'ün hemen ardından cezaevlerinde direnenler 10'larla sayılırken, bugün 100'lerle sayılıyor. Benim yakından izlediğim Ankara Mamak cezaevindeki son açlık grevine katılım 500'ün üzerindeydi ve devrimcilerin istedikleri haklar verilene dek sürdürüldü. Daha 2 yıl öncesi burada böyle bir eyleme gitmek hayaldi. Çözülme dönemi cezaevlerinde de kendini gösteriyor. Tutuklular bugün eylemlerinden sonra birçok hak koparmış ve eylemleriyle faşizmin çözülmesine katkı yapmış durumdadır.

Son bir nokta söylemek istiyorum: İnanıyorum ki cezaevindeki devrimciler, hâlâ ağır baskı ve işkence gördükleri halde, faşizmin çözülüp bittiği görüşünü dışardaki bazılarından daha kolay kabul edeceklerdir. Cezaevi, her türlü burjuva devletin iç yüzünün, bu arada devlet içindeki değişmelerin en doğrudan yansıdığı alanlardan biridir.

İşçinin Sesi: Peki, Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz? Partinin bugün ulaştığı aşamadaki görevleri hakkında neler düşünüyorsunuz?

Nurten Keskin: Önce ülkenin durumuna bakalım. Bugün Türkiye'de faşizm çözülmüştür. Artık faşist bir devletten söz edemeyiz. Bu çok önemli bir belirleme. Yukarıda faşizm var demenin solluk olmadığını belirtmişim, şimdi burada yeri geldi, başka bir açıdan daha değinmek gerek. Faşizm varsa görevler farklı olacaktır, yoksa farklı olacaktır. Bu açıdan da faşizm yokken var demek sağlık, pasifistliktir. Çünkü faşizm altında çalışma tarzı ister istemez daha geri düzeydedir. Hatta o çok sol geçinen bir sürü siyaset faşizm döneminde ülke içinde tüm çalışmalarını durdurmak, yurt dışında "dayanışma" hareketi yürütmek gibi çok sağ kararlar bile aldılar.

Bugün Türkiye'de çeşitli olasılıkları içinde barındıran bir ara dönem yaşanmaktadır. Yürükoğlu yoldaşın *Faşizmin Çözülüşü* kitabında belirlediği gibi ülkenin önünde üç olasılık vardır:

1. "Türkiye tipi demokrasi",
2. Yeni devrimci durumun doğması ve ilerlemesi,
3. Devrimci ortamında ya da daha önce (hatta yarın) faşizmin geri gelişi. Ayrıca, birinci ve üçüncü olasılıkların ikinciyi her zaman içlerinde taşıdıkları da açıktır."(R. Yürükoğlu, *Faşizmin Çözülüşü*, s.84)

Bu olasılıklardan hangisinin geleceğini yalnız ve yalnızca toplumdaki güçler dengesi belirleyecektir. Fakat kesin olan birşey vardır ki o da şudur: "Devrimdek Türkiye'nin önündeki kalıcı almaşık hep ikilidir. Ya faşizm ya devrim."(agy, s.85)

Ülkemizin böyle bir yeni aşamaya girmesi partimizin de girdiği yeni aşamayla denk düşmüştür.

Parti içinde oportünizmle açık savaş başladığından bu yana partiyi oportünizmden arındırma yeni ve savaşı bir komünist partisi yaratma müca-

delesi verdik. Bugün de bu görevi boşlamayacağız, ama şimdi yeni ve savaşı bir komünist partisi var. Bu çekirdek oluştu. Yani partimiz bir aşama kaydetti. Şimdi ülkenin içine girdiği yeni aşamanın da, partinin geldiği yeni aşamanın da istediği tek birşey var. Yığınları partinin yanına kazanmak.

Yeni dönemde ülkenin kaderini değiştirebilmek buna bağlı olacaktır.

Partimizin bugünkü görevi sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi için yığınları kazanmaktır.

Gülen Erdilek: Türkiye'de bugün faşist bir rejimden söz edilemez. 1980-1982 arasında yaşanan dönemden farklı bir dönem yaşanmaktadır.

Bugün sadece gazetelere baktığımızda bile farklı bir hava koklanmaktadır. 1980-1982 arasında gazetelerin genel karakteristiğini açıkça Evren şaşakçılığı belirliyordu. Şimdi öyle mi? Yok. Orada kadınlar barikat kurmuş, burada işçiler toplanmış greve gidiyor, bakanların dedikleri yapılmıyor, itirazlar yükseliyor. Bunlar havanın değiştiğini yansıtıyor.

Bunun yanında baskı da ortadan kalkmış değildir. Yine gazetelere bakacak olursak, şurada şu kadar devrimcinin yakalandığı gibi haberlere bol bol rastlarız.

Dolayısıyla bugün Türkiye'de almaşıkların birbirine çok yakın durduğu bir ara dönem yaşanmaktadır. Devlet biçimi artık faşist değildir. Otoriter eğilimli gerici, baskıcı bir devletin söz etmek gerekir. R. Yürükoğlu yoldaşın *Faşizmin Çözülüşü* kitabı bugünün Türkiye'sini en iyi anlatan belgedir.

Dönemin değiştiğine yaşadığımız deneylerden çıkararak bir örnek vermek istiyorum. Cunta ilk geldiğinde Mamak cezaevinde açlık grevi yapıldı. Ama cezaevindeki tüm tutuklular olarak

Örgütlerimizde 1979 ruhu vardır ama bugün bu çok daha farklı bir temeldedir. Bugün parti olmak değil, yığınları sürükleyen bir parti olmak göreviyle karşı karşıyayız. Bugün 1979 ruhu dediğimiz zaman, ülkedeki durumun ve bu durumda üzerimize düşebilecek sorumluluğun bilinci, coşku ve enerjimizde çok daha büyük yer tutuyor.

Aynı inançla, aynı coşkuyla

Emine Engin

Son sıralarda partimizin çeşitli örgütlerinden çeşitli yoldaşlarımız, birbirlerinden habersiz olarak şöyle bir değerlendirme yapıyorlar: Örgütte 1979 ruhu var!

Bu değerlendirmenin anlamına geçmeden önce şunu belirteyim ki, böyle ortak bir değerlendirmenin birbirinden habersiz olarak dört bir taraftan fıskırması kadrolaşmada partimizin ulaştığı aşamanın önemli bir göstergesidir. Yürükoğlu yoldaşımızın *Faşizmin Çözülüşü* kitabında dediği gibi, gerçekten partimizin artık güvenilir bir çekirdek kadrosu vardır. Artık en önemli görev, bu çekirdeğin yığınlar arasında et tutmasıdır. Bu, çekirdeğin kendi gelişmesini başlamak değildir. Bundan böyle çekirdek kadronun kendisi de ancak yığınların içinde, yığınlara liderlik sürecinde gelişebilir.

Şimdi başta sözünü ettiğimiz değerlendirmenin anlamına gelelim.

1979'un anlamı

Örgütlerimizde gerçekten de 1979 ruhu vardır. Kuşkusuz bu, aynen 1979'u yaşıyoruz anlamına gelmiyor. İstese de yaşayamayız. Biz farklıyız, ortam farklı, düşmanlar farklı. Bu anlamda 1979, 1979'da kaldı. Ama aynı zamanda "1979 ruhu" nun başka ve 1984'de de geçerli olabilen derin bir anlamı var.

1979'da ne oldu? *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabı çıkmıştı. Bu kitap o tarihe kadar parti belgelerinde yer almış, doğru fikirlerin mantıksal uzantısı, onları bütünleyip yenilerini ekleyip, sistemleştirdiği için de aynı zamanda bir nitelik sıçramasıydı. Nesnel olarak parti için çok yararlıydı, öznel olarak ise bu yarardan başka bir niyet taşıyordu. Tam da bu nedenle kitap ortalığı karıştırdı. Partiyi ayrıştırdı. Parti için yararlı ve zararlı ayrıştı, doğru ve yanlış kutuplaştı.

İşçinin Sesi doğrunun ve yararının yoğunlaştığı kutup oldu. Bu demektir ki ayrışma içinde *İşçinin Sesi* de ilerledi. Duruma, görevlere bakışı netleşti. Bu net bakış açısıyla hızlı bir örgütlenme gerçekleşti. Sanki bir sis perdesi kalkmış, bulutlar dağılmış, güneş çıkmıştı. Şevkli, yanlış karşı savaşında doğruyu kazandırmanın hırsıyla dolu, enerjik bir çalışma başlamıştı.

Tüm bunlar kuşkusuz ülkedeki koşulların çerçevesi dışında düşünülemez. Bizi bu denli hırslandıran, şevklendiren ne menşevikleri sevmeyişimiz, ne de soyut doğrulardı. Menşevizme düşmanlığın da, doğrulara düşkünlüğün de çok somut bir anlamı vardır. O da devrimci durumun devrimi gerçek bir olasılık olarak sınıf savaşımının önüne koymuş olmasıydı.

1979 ruhu dediğimiz, tüm bu anlatılanların, o yıla özgü özel yanlarını değil de, belirli benzer durumlarda hep geçerli olabilecek genel yanlarını içeriyor.

1984'de yine bir kitap çıktı. Bu kitap gerçeği yansıtıyla, görevlerimizi koyuşuyla gözümüzü açtı. Parti için yararlı, doğruyu getirerek zararlıyı, yanlış ayrıştırdı. Partimiz ilerledi. Yine yanlış karşı doğruyu kazandırmanın hırsıyla dolu enerjik bir çalışmaya daldık. Ve yine tüm bunlar ülkedeki koşulların çerçevesi dışında düşünülemez.

Faşizm çözüldü görüşü pasifizm yayıyordu. Bu, birçok sol örgütün, menşeviklerin ve bu arada partimizden dökülen azınlığın (Ne rastlantı ki menşevik Türkçe'de azınlık demektir!) ortak görüşleri arasındadır. Ortak yanıtı da herhalde şu olur: Pasifistlere ne desen pasifizmden başka şey yayamıyorsun!

Alıcısı pasifist olmayanlar için faşizmin çözülmüş olması, *ufukta* yeniden devrimci durum olasılığı belirmiş olması demektir. Derin ekonomik toplumsal sorunları çözmeden faşizm çözüldü. Devrimle çözülebilir sorunlar gündemde dururken, siyasal yaşamı tekeline alarak bu sorunların siyaset sahnesine yansımaları engelleyen faşizmin çözülmüş olması, bugünkü enerjimizin, hırsımızın, şevkimizin somut anlamını veriyor, yanlış düşmanlığımızın çerçevesini belirliyor.

Dördüncü demagoji

İşçinin Sesi menşevizm ayrışması tarihsel bir olaydı. Türkiye işçi hareketinde bir dönemeç noktaysıydı. Bu nedenle menşevizmle kavga uzun sürdü ve komünist kadroların yetişmesinde çok büyük işlev gördü. Bu kavga bitmiş değildir ama artık gündemdeki eski yerinde de değildir.

İşçinin Sesi menşevizm ayrışması tarihsel bir olay olduğu için çeşitli kereler, içimizde ve dışımızda, taklit ve demagoji konusu oldu. Son sıralarda Vural D. azınlığı da aynı yola başvurdu. Geçen sayımızda Vural D.'nin üç demagojisinden söz etmiştik. Bunu da dördüncü olarak ekleyebiliriz.

Vural D. azınlığı *İşçinin Sesi* menşevizm ayrışmasında *İşçinin Sesi* rolü oynamaya çalışıyor. Yazdıklarında bizim eskiden menşevizme karşı yazdıklarımızdan cümle cümle aktarmalar var. Vural D. *Açık Mektup'u* taklit etmeye çalışmış ve ortaya ilgisiz, geçersiz ve gülünç tüzük suçlamaları çıkmış. Biz çoğunluğun iradesini temsil ediyoruz demiştik çünkü ediyorduk. Çoğunluğun iradesini kim temsil ediyor sorusunu *İşçinin Sesi* gibi yanıtlama çabası içinde Vural D. öyle sahte sayısal hesaplar yapmış ki kendi kafası bile karışmış!

Bu temelsiz ve karakersiz taklit demagojidir. Oportünizme

karşı başkaldırısıyla *İşçinin Sesi*'nin yaratmış olduğu saygınlıktan yararlanıp, *İşçinin Sesi*'yle ilgisi olmayan görüşler yayma çabasındır.

Bugün Vural D. azınlığı ile *İşçinin Sesi* arasında gerçekleşen ayrışmada, 1979'daki ayrışmaya benzer yanlar vardır. Ama bu benzerlikte, onlar menşeviklerin *silik* bir kopyesi, *İşçinin Sesi* ise eski *İşçinin Sesi*'nin daha gelişmiş, güçlenmiş, ilerlemiştir. Yani Vural D. azınlığı, 1979'daki ayrışmada *İşçinin Sesi*'nin konumuna hiç mi hiç benzemeyen bir konumda olmakla kalmıyor, menşeviklerle bile ancak *silik* bir benzerlik taşıyor.

O ayrışmada menşevikler, iyisi-kötüsü bir yana, önemli bir tarihsel rol oynadılar. Bugün Vural D. azınlığı menşeviklerin o günkü önemini taşıyamaz, rolünü oynayamaz. Ancak kendi çapında bir işlev görür. Görüyor.

Bu düzeyde haklarını yemeyelim. Bu azınlık da kendi çapında bir işlev görüyor. Kadroları ayrıştırdı, partimizi arındırdı. Örgütsel dokumuzu sıklaştırdı. Türkiye'deki duruma ve partimizin görevlerine ilişkin görüşlerimizi sınadık, hem daha derinden kavradık, hem bu görüşlerin değerini, doğruluğunu daha iyi anladık. Dikkatlerimizi parti anlayışı, disiplin, tüzük, merkezîyetçilik gibi, içinde bulunduğumuz dönemde can alıcı önem taşıyan konulara odaklaştırdık.

Bu azınlığın bu düzeyde, tersinden bir katkısı oldu. Ancak 1979 ruhu dediğimiz zaman bugün bu azınlık, 1979'da menşevizmin tuttuğu yeri tutmuyor, tutamaz. En başta, bu azınlık, o zaman menşevizmin devrimin önünde oluşturduğu engel kadar önemli bir engel oluşturmuyor. Hatta bugün menşevizm bile 1979'daki kadar büyük ve önemli bir engel değildir çünkü bugün *İşçinin Sesi* 1979'daki düzeyinden çok daha ileri, daha güçlüdür.

Örgütlerimizde 1979 ruhu vardır ama bugün bu çok daha farklı bir temelde, dolayısıyla farklı bir bileşimdedir. Bugün parti olmak değil, yığınları sürükleyen bir parti olmak göreviyle karşı karşıyayız. Bugün devrime öncülük etmeye çok daha yakın bir adayız. Bugün 1979 ruhu dediğimiz zaman, ülkedeki durumun ve bu durumda üzerimize düşebilecek sorumluluğun bilinci, coşku ve enerjimizde çok daha büyük yer tutuyor. 1979'da menşevizme duyduğumuz kızgınlığın ve ardından uzun süre onlarla uğraşmanın çok doğru ve derin bir anlamı vardı. Bugün, Vural D. azınlığına ne aynı enerjiyi, ne aynı zamanı harcarız.

Kim kime benziyor

Vural D. azınlığı *İşçinin Sesi* gibi görünmeye çalışıyor. Bunun, Vu-

ral D.'nin dar siyasetçiliği içinde önemli bir "taktik" nedeni vardır. O ilkeli, onurlu, partizan çıkışın yarattığı dev etki ve saygıdan belki yararlanım diye düşünüyorsa gerek.

Ancak bu "taktik" nedenin yanısıra bir nedeni daha vardır. O da *İşçinin Sesi*'nin 1979'daki çıkışını hiç mi hiç anlamamış, kendisinin şimdi yaptıkları gibi algılamış olmak! Böyle olmasa, taklit ederken bu denli saçmalamaz, vazgeçtik özden, görünüşü bile bu denli batırmazdı. Özde bir benzerlik yokken, sırf gösteriş olsun diye biçimde bir şeyi taklit etmek zaten zaaftır, özentidir. Ama Vural D.'nin taklitinde, bunun da ötesinde zaafı vardır. Hiçbir şey biçimsel olarak bile kılıfına uymuyor. Demek ki Vural D. *İşçinin Sesi*'nin çıkışını aynen şöyle algılamış: Klikçilik, dedikodu, karalama, disiplinsizlik, yalan, sahtekârlık... her şeyi yapacaksın ama döndürüp aynı suçlamaları karşı tarafa yönelteceksin! Böyle algılaması, öteki görüşleriyle de birleşince, *İşçinin Sesi*'ne benzeyeyim diye çabalarken onu menşeviklere benzetiveriyor.

Açık Mektup'u okuyunca insanın içini haksızlığa karşı isyan duygusu sarıyor. *İşçinin Sesi* partisine karşı yapıcı, disiplinli, hoşgörülüydü. Merkezi otoriteyi hiçbir zaman yadsımadı. Fraksiyonculuğun, entrikacılığın ise her zaman düşmanı oldu. Disiplinli olmak bizim için bir onur sorunuydu. Parti merkezi görev verirse, bu görevi geliştirerek, özveri göstererek yapmak bizim için partililiğin ABC'siydi.

Her şeyi, tüzüğü, disiplini, yoldaşça güveni bozan menşevik yönetim oldu. Bir yıl boyunca üzerimize yağmur gibi yağdırdıkları disiplinsizlikler, entrikalar karşısında biz yine yapıcılığımızı, belki düzelir diye temiz umudumuzu, saygımızı, görev severliğimizi yitirmedik. Yazı verdik basmadılar. Tam 100 tane dilekçe verdik, yanıtlamadılar. Gittik konuştuk, hiçbir sonuç alamadık.

Biz bütün bunlardan sonra, şimdi böyleyebiliriz, *çok derinden üzülerek* kavgayı açığa çıkardık. Bir sürü kişisel karalama yaptılar ama bizim 1979'daki çıkışımızda kişisel işe eğer birazcık bulaşmış olsaydı, tersinden bulaşır. Kişisel istek ve duygularımıza kalsaydı, Türkiye Komünist Partisi içinde kavga açığa çıkmazdı. Ama böyle bir sorun kişisel duygularımıza da kalamazdı. Devrimci durum ve az zamanımız vardı.

Biz fraksiyonculuk yapmadık, ama haksız ve yanlış yere varlığımızı yoketmeye çalıştıkları için bir fraksiyon olarak örgütlenmek zorunda kaldığımızı açıkladık, çok haklı olarak, onları fraksiyonculukla suçladık.

Biz disiplinsizlik yapmadık. Bize saldıran yazının olduğu *Atılım'ı* biz bastık. Onlar ilgile-

rini kestiler, sanki bu ahbap çavuş işiymiş gibi küstüler. İstese vereceğimiz şeyleri istemediler çünkü genelde arayacak hakları, hak arayacak yüzleri yoktu.

Biz disiplinsizlik, fraksiyonculuk yapmadığımız içindir ki partimizi de hiçbir anlamda bırakıp gitmedik. Partili olduğumuz için, partiliye yaraşır yöntemlerle, inat ve kararlılıkla savaşımımızı sürdürdük. *Faşizmin Çözülüşü* kitabının çok önemli bir yönüdür: Menşevizme karşı savaşımı tarihsel olarak kazandığımızı duyurduk. Partimiz girdiği yeni aşamayı bilince çıkardı.

Vural D. de sabretmiş, hakını yemeyelim. Ama onunkisi yapıcı bir hoşgörünün değil, yıkıcı ve ezik bir ikiyüzlülüğün parçasıdır. Bir gecede partiye karşı öyle bir konuma geçti ki bu bir gecede olamazdı. Bir gecede olan, sabırlı bir ikiyüzlülüğün öteki yüzüyle görünmesinden başka bir şey değildir.

Vural D.'nin görüşleri menşeviklerle köklü benzerlikler taşıyor. Yalnızca faşizm var demesini kastetmiyoruz. Asıl faşizmin çözümlenmesinde esas hareketlendirici güç burjuvazidir görüşünden bu gibi derin benzerliklerden söz ediyoruz.

Vural D.'nin "*İşçinin Sesi* sağa kaydı" derkenki "solluğu" (!) ancak sağa kaydı diye suçlamakta ekmek var diye düşündüğünü gösteriyor.

Vural D.'nin parti anlayışı menşevizmin özlemlerine benziyor ama menşeviklerdeki parti işleyişinden *daha sağda* kalıyor. Gerçekte menşeviklerin açmazı Vural D.'de yok: Menşevikler sosyalist ülkelerdeki komünist partilerinin işleyişinden fazlaca uzaklaşamazlar. Geniş, panayır gibi ve laçka bir "Marksist" parti onların rüyası olabilir ama gerçeği ve gerçekleştirmek üzere savundukları olamıyor. Vural D.'de bu açmaz olmadığı için işleyişte de dolu dizgin sağ savunuyor.

Vural D.'nin disiplini ise, "kararı sonradan düşündüm, kafama yatmadı, ben de uymadım" diyebilecek denli "yüksek" bir düzeydedir.

Gelelim savaşkanlığına. Partinin basacağı dediği ve de bastığı materyali, daha partinin basmasını beklemeyen Vural D. dışarda bastırılmış. "*İşçinin Sesi* Nereye Gidiyor" diye bir broşür, hem de içinde "basmadılar" ağlaşmasıyla birlikte *pazarlanmış* durumdadır. Nerede kaldı parti içi tartışma yönündeki *şiddetli* istekler? Amacın, parti platformlarından yararlanarak dışarıya hitap etmek olduğu böylece açığa çıkmıştır.

Tutanaklarda yazıyor. Son EK toplantısında yoldaşlarımız Vural D.'ye istifa etmesinin daha doğru ve tutarlı olacağını söylemişler. O sözde etmemiştir ama gerçekte etmiştir. Vural D. istifa etmiştir!

İŞÇİNİN SESİ ÇEK-AL

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!
Karkerên hemû welatan yekbin!

Demokrasi için tek yol devrim!
Yıl:11, Sayı:272, 3 Aralık 1984

İŞÇİNİN SESİ'NDE KRİZ OLMAZ

R. Yürükoğlu

A. Almanya örgütünün bir bölümünde ortaya çıkan parti yıkıcılığı, partinin yeni çözümlerine karşı disiplinsiz bir karşı çıkış değil, bir süredir yürüyen başkalaşmanın patlamasıdır

Bir süredir Almanya örgütünün bir bölümünde, daha doğrusu azınlık bir bölümünde, her türlü disiplin ve yoldaşlık dışı eylemlerin eşlik ettiği bir fraksiyon hareketi gelişti. Bunun, parti yönetimine yansımaları bir öncesinin olduğu, olayın gelişiminden rahatça anlaşılabilir.

Söylediğimizin doğruluğunu anlayabilmek için olguların bazılarına göz atmak yeterlidir:

1. Vural Demir'in Üst Büro'ya sunduğu "Notlar"da, Almanya'da yer alan olaylara neden olacak, bir parti içinde durulamayacak denli derin siyasal ayrılıklar yoktur.

2. "Notlar"da günün temel sorusu olan "Türkiye'de devlet bugün faşist midir?" sorusuna açık bir ters yanıt yoktur.

3. Partiyeye başbozuk biçimde dayatmaya kalktıkları tartışma içinde konuların kayması, sürekli platform değişmesi ve sık sık "kafamda sorular var" denmesi, faşizm konusunda henüz genellemelere varılmadığını anlatır.

10 Eylül konuşmasının ardından yapılan ÜB ve EK toplantılarında Vural Demir, Türkiye'de devlet faşist değildir

diyordu. Bu birinci platform, "Notlar"da, "çözülme süreci bugün iyice ilerlemiş ve sonuna gelmiştir" gibi, ne anlama geldiği belirsiz, tam anlamıyla ortacı bir tutum aldı. Bu ikinci platformdur. *İşçinin Sesi Nereye Gidiyor?* adlı ibret belgesinde ise bugün Türkiye'de faşizm vardır diyor. Bu da üçüncü platform.

4. "Notlar"da ve öteki yazılarda tutarlı ve ısrarlı tek bir yan vardır, yanlış yakalama çabası.

5. "Tartışma" faşizm konusunda detay bir farklılaşmayla başladı. Birkaç hafta içinde hangi konulara ve tutumlara açıldığını hep birlikte hayretle izledik. Söylenen gerçek dışı şeyler ve tahrifatlar bir yana, bu konular hiçbir zaman organlara getirilip orada ciddi olarak tartışılmadı.

6. Parti yıkıcılığı girişimi yine tam özveri taarruzunda patladı. Özveri taarruzunun sapı samanı ayırmada ne denli önemli bir dönem olduğunu tüm partililer iyi bilir. Gözü başka yana bakmaya başlayanlar için özveri taarruzu atlatılır dönem değildir.

7. Partimizin genel forumu öncesinde çıktı.

8. Birşey daha biliyoruz: Daha önceden, çeşitli yollardan parti üst yönetimine güveni yokedilmemiş bir partili gurubu bir gün içinde böyle yıkıcı bir konuma geçemez. Örgütüne karşı bir gün içinde "bunlar burjuvalardır, bunlar bürokratlardır," gibi sözlerle çıkabilmek için bunun bir ön sürecinin yaşanması gerekir.

Bunları alt alta koyup düşününce şu sonuca varmak hiç zor değil: Bu olay

kendiliğinden bir gelişme değil, uzun zamandır yürüyen başkalaşmanın dışı vurusudur. Vural Demir'in artık dünyada kendisine yeni ve "daha geniş" bir yer arayışının sonucudur.

Vural Demir son zamanlarda sık sık yanında duranları kastederek, "benim kimseye verilmiş bir sözüm yok, kimse beni bağlamaz" diyor. Hayır. Bağlar. Hem o da onları bağlar. Yanındakiler arasında çok değişik niyetler olduğu açık. Fakat madem ki onların başına geçmiş, onların her yaptığından ve yapacaklarından, nasıl bir siyaset yürüteceklerinden, onların geleceğinden sorumludur.

Almanya örgütünün bir bölümünde ortaya çıkan tutumun parti yıkıcılığı olduğu anlaşılır anlaşılmaz partimiz derhal tek bir belgi, tek bir istemle çıktı: *Tartışma yazılı metinler üzerinde olmalıdır.* Vural D. kiminle, hangi partiliyle yatay ilişkiye geçtiyse tek bir istem bir ateş çemberi gibi çevresini kuşattı. "Görüşlerini yazılı getir." Ortacı oportünizmin ne denli yanar döner, ne denli değişken ve adamına göre olduğunu bildiğimizden, onu reddedemeyeceği yazılı yanışlara bağlamak gerekiyordu.

"Yazılı olacak" istemi onu kuşatınca tutabileceği iki yol kalıyordu. Ya, "tartışmayı", parti yıkıcılığını "Notlar" çevresinde sürdürecekti. O zaman olayın yapaylığı ve altında yatan kariyerizm hiç gizlenemez olacaktı. "Notlar"daki konular parti birliğini bozmaya gerekçe olabilecek şeyler değildi. Ya da hızla faşizm konusundaki tutumunu değiştirecek ve sıra sıra yeni ve "daha temel"

konuları getirmek zorunda kalacaktı. O zaman da, bunun geçmişi olan bilinçli bir fraksiyon hareketi olduğu kanıtlanmış olacaktı. Öyle de oldu! Birdenbire neler ortalığa döküldü.

Böylece bu olay, kişisel hırslara "teorik gerekçe" eyleminin, Türkiye devrimci hareketinde çok yaygın olan bu küçük burjuvalığın son ve en hızlı (birkaç haftada oldu) örneklerinden birisini yarattı.

Bir örgütün yapısı ya da işleyişi nasıldır ki hiçbir dayanağı olmayan "teorik" çıkıştan, yapı bu denli hızla çığnenebiliyor?

Bu, *bir günde* buraya gelebilecek bir olay değildir. Bu uzun zamandır gelişmekte olan başkalaşmanın patlamasıdır. Bilinçli bir klik çalışması mıdır, orasıyla ilgilenmiyorum bile. Bir başkalık ve başkalığın patlaması. Fazla ilgilendirmiyorum ama bilinçli bir destek kazanma çalışması da olmuş. Gelen enformasyonlardan şu açık ki, dolambaçlı konuşmalarla ufak bir gurup içinde ÜB'nin, merkez yönetiminin otoritesi yokedilebilmiş. Fakat yaşam öyle getirdi ki, 10 Eylül konuşmasıyla Vural D. bir ayağı havada erken yakalandı. Ve erken davrandı. İyi oldu.

Parti yönetimine sevgi, saygı, güven yitirilince zaten orada durulamaz. Hele özveri taarruzuna katkı hiç çıkmaz. Böyle olunca da örgüt görevi yerine getirilmediği için açık düşüleceğinden, özveri taarruzunda kazan kaldırmak bir zorunluluktur.

Ne var ki bu gelişmelerin sonunda Vural D., özellikle sınıf-parti-devrim anlayışında Marksizmi bıraktı, gitti.

DOĞRU-YANLIŞ CETVELİ

Gülen Erdilek

Komünist partisinde küçük-büyük bir sorun çıktığı zaman, olayların gelişimi, bu gelişim içinde tarafların aldığı konumlar, tarafların sınıfsal-siyasal niteliğini, doğruluğunu-yanlışlığını sergileyen önemli bir göstergedir.

Vural D.'nin katılımıyla yapılan son ÜB ve EK toplantılarında, kendisinin ille de parti içi mücadele yürütme tutkusu karşısında, bari bu mücadele belli bir düzeyde yürütülsün, alışlagelmiş çirkinliklerden uzak olsun diye dilek belirtilmişti. Kendisi de bu dileğe katılmıştı. Bu dileğe katılması olumlu karşılanmış, ama son bir yapıcı uyarıyla, ona yanlış savunmanın kendi nesnel mantığı olduğu, bunun dışına çıkabilmenin güçlükleri hatırlatılmış ve konumunu bir kez daha gözden geçirmesi istenmişti. Vural D. bu uyarıyı dikkate almadı ve bugün gelinen nokta, yanlış savunmanın nesnel mantıksal sonuçlarının da ötesine geçti, Vural D.'nin "mücadelesi" son derece çirkinleşti.

Son olarak ortaya çıkan "İşçinin Sesi Nereye Gidiyor" yazısı baştan sona düzeysizliklerle, çirkinliklerle doludur. Bunlar, bir ucunda düpedüz yalanlardan, öteki ucunda kelime oyunlarına, gerçekleri bulandırma, çarpıtma çabalarına uzanan geniş bir yelpaze oluşturuyor. Öyle ki bu, yazının belirleyici özelliğidir.

Aşağıdaki listede, yazıdaki yalan ve çarpıtmalara, tüzüğe ilişkin olanları ve "işkence" vb. iddialarını dışarıda tutarak, sayılı bir dizi örnek veriyoruz.

1. Yanlış: "ÜB'de görevin devir tarihi belirlendi. ÜB sekreteri bu tarihten önce ayrılmanın açıklanmasının doğru olmayacağını, ayrılma nedeninin açıklanmamasının da iyi olacağını söyledi."

(...)
"Çalıştığım bölgedeki yoldaşlarıma durumu anlattım."

Doğru: Ayrılmanın devir tarihinden önce açıklanmaması, ÜB sekreterinin kişisel bir öğüdü gibi gösteriliyor. Bir kez ÜB sekreteri açıklanmasını demişse, bu uyulması gerekli bir direktiftir. Kaldı ki söz konusu olan, ÜB sekreterinin ne kendi yetkisi içinde verdiği bir direktif, ne de kişisel öğüdüdür. Ayrılmanın devir tarihinden önce açıklanmaması, ÜB'de, Vural D.'nin de katılımıyla oybirliğiyle alınmış bir karardır. "Çalıştığım bölgedeki yoldaşlarıma durumu anlattım" sözü, bu kararın çiğnenişinin itirafıdır.

2. Yanlış: "Bunlar üstelik polisteki ifadelerinde — saldırıya uğrayan yoldaşlardan davacı oluyor ve isim veriyorlar. Biz ise saldırıya uğrayanlara, ifade verirken saldırganları tanımadıklarını söylemelerini istiyoruz. İşkenceye uğrayan yoldaş, yediği yumruklardan gözleri kapandığı için vuranları göremediğini söylüyor. İhbarcı kim? İfadeler tamamlanınca tüm bunları da sergilemek boynumuzun borcu olsun!"

"... İçerideki yoldaşlardan kimsenin davacı olmaması ve isim verilmemesi yönünde tüm yoldaşları, hatta uzak sempati-zanları uyardık."

Doğru: Bu satırlar, suçlu bir vicdanın kendini temize çıkarma çabasından başka birşey değildir. Gerçekler telaşla çarpıtılmaktadır. Vural D. önce karşı tarafın yapmadıklarını yaptı gösterip, sonra bu çarpıtmayı, kendi yoldaşlarının yaptıklarıyla değil de, kendisinin onlara söyledikleriyle karşılaştırıyor. Bir karşılaştırma yapılacaksa ya iki tarafında da yaptıkları, ya iki tarafında da söylenenler karşılaştırılabilir. Vural D. bir tarafın yapmadıklarını yaptı gösterip, bunları kendi söyledikleriyle karşılaştırarak akıl almaz bir mantıksızlık örneği veriyor. Ama bu mantıksızlığın, çok rahatsız edici bazı gerçekleri gizlemek, açığa çıkarsa da "ben yapmayın demiştim" deyip suçu kendi

yandaşlarına atmak gibi mantıklı bir nedeni vardır!

Vural D.'nin kendi yandaşlarına ne dediği bizi hiç ilgilendirmiyor. Bizi ilgilendiren olanlardır. Vural D. belki kendi yandaşlarından isim vermemelerini istedi ama istediği olmadı ve sorumluluğu omuzlarındadır. Kendisinin, bırakın uzak sempati-zanlarını, bir yakın yoldaşları polise isim verdiler, adam gösterdiler, resim seçtiler, örgütsel bilgi aktardılar. Kendileri serbest dolaşırken sözde "saldırganlar"ın olaydan haberi olmayanlarını bile tutuklatırdılar. Üstelik Vural D. yukarıdaki satırları yazarken bu durumu biliyor ve "ifadeleri geri alacağını" telefonda bize söylüyordu. Yukarıda, uzak sempati-zanları bile uyardık dediği, ilk ifadelerin "örtbas edilmesi" için ikinci keresinde düzgün ifade vermeye ilişkin bir uyarıdır. Şimdi Vural D.'den ifadeleri sergileyip, boynunun borcunu ödemesini bekliyoruz.

3. Yanlış: "...Herkes bunu istemese de bildiğim kadarıyla il komitelerinin 1/3'ü tartışma eğilimi göstermiştir."

Doğru: Burada kilit "bildiğim kadarıyla"dır. Bu, ya gerçek ortaya çıkınca "yalancı" değil de "eksik biliyormuş" dedirtmek için bırakılan bir açık kapıdır, ya da Vural D.'nin tüm dünyayı çalıştığı yöreyle sınırlayan dar bakış açısının bir göstergesidir. Tüm partide, yalnızca onun çalıştığı yörenin (Almanya'nın) 1/3'ü tartışma eğilimi göstermiştir.

4. Yanlış: "Bu sapmaya karşı çıkan partililere parti içi tartışmanın yolunu kapatmak ve tasfiyelere girişmek ise 'bölünmenin' doğrudan nedenidir."

Doğru: Parti içi tartışmanın yolu, bir "sapma"ya değil, parti kararlarına, örgüt disiplinine karşı çıkan, savundukları görüşlerle, giriştikleri çirkin işlerle kendileri bir sapma oluşturan "partililer"e kapatılmıştır. Böyle olduğu için, bölünme kendisinin de yazdığı gibi tırnak içinde bir "bölünme", daha doğrusu bir arınmadır.

5. Yanlış: "...Olaylarla ilgili tek yanlış bilgilendirmeleri herkes biliyor."

Doğru: Parti merkezinin, partinin genel çıkarları açısından bakarak olaylarla ilgili bilgilendirme yapmak hakkı ve görevidir. Parti merkezinin genel çıkar açısından yaptığı bilgilendirmeyi bu küçük azınlığın "tek yanlış" bulması, kendisinin genel çıkarından dar gurup çıkarına doğru ne denli uzaklaştığını gösteriyor. Böyle bir konumdan bu azınlık kendisini "herkes" sanıyor.

6. Yanlış: "Konuşmanın ardından bir ÜB toplantısı yaptık. Toplantıda, 'faşizmin olmadığı' yönündeki saptamanın daha önce neden organlarda konuşulmadığını sordum. Ve eksikliğini eleştirdim."

Doğru: Vural D. ilk ÜB toplantısında bunu konu bile yapmamıştır. (Bakınız tutanaklar, 10.9.1984 tarihli ÜB toplantısı.)

7. Yanlış: "Hiç kimsenin bir ön çalışması, hatta düşünsel hazırlığı yoktu."

Doğru: Bir kez EK'da bulunanların büyük çoğunluğu, çeşitli yollardan ön tartışmalara katılmışlardı, somut bir ön çalışma yapmışlardı. Ancak asıl önemli olan şudur ki, EK üyesi olan herkesin en azından bir düşünsel hazırlık yapmış olması gerekirdi. Hem Türkiye ortamını, hem Parti Merkez Organını izleyen sorumlu bir komünistin, Türkiye'de faşizmin çözülme süreci üstüne düşünsel hazırlık yapmış olması kendisinin büyük bir eksikliğini yansıtır. Vural D., "hiç kimsenin ön çalışması, hatta düşünsel hazırlığı yoktu" derken, kendisinin bu büyük eksikliğini itiraf etmektedir.

8. Yanlış: "Yoldaş tüm partiyi doğrudan ilgilendiren böyle önemli bir konuda EK üyelerine danışmadan fikirlerini ortaya atmayı uygun bulmuştu."

Doğru: Yoldaşımız kimseye danışmadan fikirlerini ortaya atma hakkına sahiptir. Bu fikirlerin partinin siyasal hattı oluşu ise EK'nın onayına bağlıdır.

9. Yanlış: "Metni okumadan ve hazırlık yapmadan söyleyeceğimiz şeylerin yüksek sesle düşünmek anlamında olacağını ve görüşlerimizi, metni okuduktan sonra sözlü ve yazılı olarak ÜB'ye iletceğimizi söyleyerek, biz de tartışmalara katıldık."

Doğru: Bu, konunun ayrıntılarına ilişkin olarak söylenmiştir. Ana konuda ise "faşizm yok, bunda kafam açık" denmiştir. Ayrıca yalnızca tartışmalara de-

ğil, oylamaya da katılmış ve faşizm yoktur diye oy kullanmış, çekimser bile kalınmamıştır.

10. Yanlış: "Toplantının sonunda oylama dayatıldı."

Doğru: Oylama, ancak çoğunluğun oylama yönündeki isteğiyle "dayatılabilir." Çoğunluğun isteği azınlık için "dayatma" sayılıyor ve bu nedenle azınlık istediği gibi davranır sanılıyorsa, kafada, azınlığın çoğunluğa uyması gereken komünist partisi değil, fraksiyonlara özgürlük tanıyan bir küçük burjuva partisi vardır. Ayrıca, Vural D. "dayatma" dediği oylamaya da karşı çıkmamıştır, dolayısıyla oylamanın "dayatılması"na gerek bile kalmamıştır. Nitekim Vural D., önce "yapıldı" yazmış, sonra bunu karalayıp "dayatıldı"ya çevirmiştir.

11. Yanlış: "Birincisi (birinci oylama — İ.S.) Türkiye'de faşizmin olmadığı saptamasının onaylanmasında. Metni okuduktan sonra görüşlerimizi yazılı ve sözlü iletmek kaydıyla buna biz de oy verdik."

Doğru: Biz diye sözü geçen Vural D. ve Haydar Çetin, oylamaya hiçbir "kayıt" koymamışlardır. Haydar Çetin'in buna benzer bir önerisi bile olmamıştır. Vural D.'nin iletceğini belirttiği görüşler ayrıntılara, oylama ise faşizmin olup olmasına ilişkindir.

12. Yanlış: "İkincisi (ikinci oylama — İ.S.) kitaptaki değerlendirmenin tümüyle onaylanmasındı. Buna iki yoldaş hayır oyu kullandık."

Doğru: İkinci oylama şuydu: "Anayasanın faşistliğini tartışalım tartışmayalım konusu." (Bakınız tutanaklar.)

13. Yanlış: "...İkincisi kitaptaki değerlendirmelerin tümüyle onaylanmasındı. Buna iki yoldaş hayır oyu kullandık. EK duyurusunda ise bu durum şöyle açık-

landı: 'Eşgüdüm Komitesi, Yürükoğlu yoldaşımızın, partimizin 64. kuruluş yıldönümü konuşmasında, ülkedeki duruma ve partinin görevlerine ilişkin olarak getirdiği değerlendirmeyi oybirliği ile kabul etti.' (İ.S. s.267) Bu cümleden değerlendirmenin tümünün onaylandığı anlamı çıkıyor. Gerçeği yansıtmıyor."

Doğru: İkinci oylama kitaptaki değerlendirmenin tümüyle onaylanması değildi. Vural D. ve Haydar Çetin böyle bir oylamada red oyu kullanmadıkları gibi, Türkiye'de faşizmin olmadığına kabul oyu verdiler. Demek ki yoldaşımızın "ülkedeki duruma ve partinin görevlerine ilişkin olarak getirdiği değerlendirmeyi" EK oybirliğiyle kabul etti ve EK duyurusunda da durumu doğru yansıttı. Ama az sonra durum değişti. Bu EK'nın değil, konumunu değiştirenlerin sorunudur.

14. Yanlış: "EK'da tartışmalar yazdığımız kadar kolay olmadı."

Doğru: EK'da tartışmaların nasıl olduğunu tutanaklar çok güzel yansıtmaktadır.

15. Yanlış: "ÜB sekreteri yoldaş bağırdı çağırdı... Eleştiri yapanlara her zaman olduğu gibi partiden atılma tehditleri savurdu."

Doğru: Bir kez böyle bir durum olmamıştır. İkincisi, eleştiri getirenlere atılma tehdidi yapıyorsa ve kendisi de ta Ocak 1983'te eleştiri yaptığını söylüyorsa, bugüne dek atılmamış oluşturmaya şaşırtıcıdır!

Üçüncüsü, bağırma-çağırma olmuş bile olsa, Vural D. Türkiye'de faşizmin olup olmaması gibi bir konuda, bağırma-çağırma göre değil Türkiye'deki duruma göre tutum almalıydı.

Dördüncüsü, Lenin, yoldaşlar arasında tam bir açıklıkla yapılan tartışmayı küçük burjuva (Devami 14. sayfada)

(Başarfağı 13. sayfa)

entellektüellerinin nasıl bağırma-çağırma diye, kötü birşey olarak algıladıklarını RSDİP'nin I. Kongresi'ni anlatırken çok güzel dile getirmiştir.

16. Yanlış: "Kitabı okuduktan sonra daha önceki karara da uyarak ve ÜB'de tartışmak üzere kitaba ilişkin notlarını yazılı hale getirerek merkeze gittim."
Doğru: Merkezden çağrılmıştır.

17. Yanlış: "Bu görev değişikliği kitap konusunda farklı görüş getirilenin, toplantılarda sekreteri açıkça eleştirmenin bir yaptırımıydı."
Doğru: Söz konusu olan kitabı bir görüş farklılığı değil, güncel siyasal görevleri yerine getirip getirmeme sorunudur. Aynı bunun gibi, söz konusu olan sekreterle kişisel bir görüş farklılığı değil, partinin siyasal hattıyla farklılaşmadır. Bu durumda görev değişikliği, partinin görevidir.

18. Yanlış: "Nitekim ÜB toplantısında sekreter yoldaş bunu

açıkça söyledi. 'Geçen EK toplantısı gibi bir toplantıyı bir daha yaşamak istemiyorum'."

Doğru: Sekreter yoldaş böyle birşey söylemedi. (Bakınız tutanaklar.)

19. Yanlış: "Çok daha önemli dediğiniz görev, farklı görüşleri olan bir yoldaşı tüm pratik örgüt görevlerinden çekip merkeze kızığa almakta."
Doğru: Dar politikacı bir açıdan bakılmazsa, verilen görev çok önemli bir pratik görevdir. Nitekim "kızak" diye adlandırılan bu görevi bir başka ÜB üyesi yoldaş yapıyordu.

20. Yanlış: "Yöre Komitesi sekreterliğinden alınma kararına aynen uydum."
Doğru: Aynen uymadı, ancak "aynen uydum" diyebilmeye açık kapı bırakacak bir biçimde ve devir istendikten bir süre sonra görünüşte uydu. Bu kez de ama K. sekreteri olan karısı karara uymadı.

21. Yanlış: "Kitaba ilişkin görüşlerimi hiçbir yerde, hiç kimseye söyleyemeyeceğimi söy-

leyerek, disiplin adına yasak koymaya çalıştım."

Doğru: Görüşlerin önce organlarda, EK ve ÜB'de tartışılması gerektiği söylendi. Bu disiplin adına olduğu kadar, Vural D. saçma görüşlerini, açıklayıp da bir komünist için utanç verici konuma düşmeden belki değiştirir gibi yapıcı bir umutla da söylendi. Ayrıca EK'yi "yöneten ve karar veren bir organ" olarak "gören" bir anlayışın EK'yi hiçbir yer ve hiç kimse sayması ilginçtir.

22. Yanlış: "Oyumu vererek katıldığım kararlara uydum."
Doğru: Bir kez komünist partisinde oy vererek katılınmasa da kararlara uymak gereklidir. Kaldı ki Vural D. oy vererek katıldığı kararlara bile uymamıştır. Tutanaklara bir bakışta buna en az beş somut örnek görüldüğü halde Vural D.'nin bu iddiası yalancılığın şaşkırtıcı boyutlarına çarpıcı bir örnek oluşturmaktadır.

23. Yanlış: "Beş EK üyesi toplantıda yoktu."
Doğru: İki EK üyesi haberli

olarak toplantıda yoktu.

24. Yanlış: "EK üyelerini çıkarmak için plenum (tam üyeli toplantı) gerekir. Oysa bizim çıkarıldığımız toplantı EK'nin merkezdeki parçasının katılımıyla yapılmıştır. Plenum değildir."
Doğru: EK bir bütündür, orada burada ayrı parçaları yoktur. Toplantı EK bütünüdür plenumdur. Eksik iki yoldaşın neden gelemedikleri ve oy haklarını ÜB'ye verdikleri toplantıda duyurulmuştur.

Kaldı ki bu durumda plenumda gerek yoktur. Vural D. EK üyesidir ama üyelikten çıkarılmamış, üyeliği askıya alınmıştır. Haydar Çetin ise EK aday üyesidir, dolayısıyla EK üyeleri için geçerli olan kurallar onun için geçerli değildir.

25. Yanlış: "Parti tüzüğünü çiğnemedim."
Doğru: Parti tüzüğünü hem tekil olaylarda çiğnedi, hem bütünüyle reddetti. "Tasfiyeler durdurulsun, kararlara uyalım", "kararlar değiştirilsin, tüzüğe uyalım" türü sözler tüzüğü, partililiği tümünden reddetmektedir.

26. Yanlış: "K. İl Komitesi görev değişikliklerinin durdurulması yönünde bir öneri yapıyor, açık tartışma istiyor. ÜB üyeleri bunu ÜB'ye götürceklerini söylüyorlar, iki saat sonra ÜB sekreteriyle bir telefon görüşmesinden sonra A. Yöre ve K. İl Komitelerinin görevden alındıkları tebliğ ediliyor. K. ilindeki bütün partililer görevden alınıyorlar. Ardından aynı şey F. Komitesi'nin de başına geliyor."
Doğru: K. İl ve A. Yöre Komiteleri masum öneriler yaptıkları için değil, kararları tanımadıkları ve uymadıkları için görevden alınmışlardır. K. ilindeki bütün partililer görevden alınmamışlardır, örgüt dağıtılmamıştır. F. Komitesi'nin başına gelen ise yalnızca Haydar Çetin'in buradaki görevinden alınmasıdır.

* * *

Biz buna doğru-yanlış cetveli dedik. Ancak okuyanlar "yanlış" sözcüğünün ne denli hafif kaldığını, "yalan", "sahtekarlık", gibi sözcüklerin de rahatlıkla kullanılabileceğini görmüşlerdir.

Bu da sayısal yalananlar listesi

Vural D. ve yandaşları partide çoğunlukmuşlar, Almanya'da çoğunlukmuşlar, kongre delegelerinin arasında çoğunlukmuşlar... Üst organlarda ne oldukları önemli değil çünkü üst organlar zaten partiyi temsil etmiyormuş... Bu durumda neden uğraşıyorlar? Yapsınlar bir kongre. Atsınlar yönetim klüğünü ve onunla birlikte duran biz küçük azınlığı! Onlar da kurtulsunlar, biz de işimize bakalım!

daşlarının A.'daki tüm üyelere oranı, %40-35 arasında azalan bir eğri izlemiştir.

2. "Üstelik sayılar geçmişteki olayın (geçici yol arkadaşları — İ.S.) 4-5 katı büyüklüktedir."
Böyle bir rakamın doğru olabilmesi için, "sayılar"ın A.'daki toplam üye sayısının %11-20 üstünde olması gerekirdi.

3. "Bir ÜB üyesi, 1 EK üyesi görevinden alınmıştır."
H. Çetin EK aday üyesidir. Asil üye hiçbir zaman olmamıştır. Dolayısıyla yalnızca 1 EK üyesinin ÜB'deki görevine son verilmiş ve EK üyeliği askıya alınmıştır.

4. "Beş EK üyesi toplantıda yoktu."
Toplantıda, toplantıdan haberli, toplantıya katılmama gerekçeleri belli ve oy hakkını ÜB'ye vermiş 2 EK üyesi yoktu. Aday üyeleri ise toplantıya çağırma zorunluluğu yoktur.

5. "Geçtiğimiz günlerde TKP-İşçinin Sesi'nin Avrupa'daki 9 değişik örgütünden gelen yoldaşlarla Avrupa düzeyinde bir toplantı yapılmıştır."
Köln toplantısının yayınladığı Açıklama'nın altına 9 değişik imza atılmıştır ama toplantıya 9 değişik örgüt katılmamıştır.

a. Yöre Komitesi bir örgüt değil yöredeki örgütleri yöneten bir organdır.

b. Sayılan 3 temsilcilik(?), örgüt değildir. Vural D. böyle sayıyorsa, aynen menşeviklerin "nerede bir partili varsa parti oradadır" mantığıyla yanaşmaktadır.

c. Listedeki F. Komitesi, il komitesi değildir. Bu komite, örgütünü temsil etmemektedir. Hatta onun adına atılan imza komitenin bütünüdür bile temsil etmemektedir.

d. Hamburg örgütü toplantıda hiçbir düzeyde temsil edilmemiştir.

e. Hollanda örgütünün mutlak çoğunluğunu oluşturan temsilciler katılmamıştır.

f. Katılanların kendi kişilerinden başka birşeyi temsil etmediği bir toplantıya "Avrupa çapında" toplantı demek, Avrupa kıtasını Almanya'nın küçük bir parçasına indirgemek demektir.

Toplantı Avrupa çapında değildir ve toplantıda 9 değil, 1/2 değişik örgüt temsil edilmiştir.

6. "Son olaylarla birlikte örgüt görevlerinden alınan, ama parti üyeliklerinin ve kongre delegeliklerinin şimdilik sürdüğü söylenen yoldaşları dışarıda tutarsak (abc) seçimli kongre delegelerinin %12.6'sı gelemececek durumda olduğu için %33'ü istifa ya da ihraç yoluyla örgütten ayrıldıkları için kongrede yer alamayacaklar. Tasfiye edilen yoldaşlar ise tüm seçimli delegelerin %15'ini oluşturuyorlar. Eğer bizlerin kongreye katılmamız engellenirse bu kongrede seçimli delegelerin %60.6'sı yani çoğunluğu olmayacak demektir."

Bu uydurma yüzdelerin doğrularını aşağıda veriyoruz. Ama ondan önce şunu söyleyelim: Vural D. sadece rakamlarla oynayıp yüzde oranlarını yüksek göstermeye çalışmamış, aynı zamanda kendi verdiği yüzdeleri toplarken bile hileye başvurmuştur. Önce %15 oranını dışarıda tutarak, %12.6 ve %33 diye iki ayrı oran bulmuş, sonra da birbiriyle aritmetik olarak toplanamayacak bu üç oranı toplayarak %60.6 gibi ne idüğü belirsiz bir oran elde etmiştir. Rakamları bilmeyenlere yalan söyleyerek onları aldatmayı görmüştük de böyle bir aritmetik hileyle insanın kendi kendisini de aldattığını hiç görmemiştik.

Şimdi bir de gerçek duruma

bakalım:

a) Tüm seçimli delegelerin oranı şöyledir: Partiden atılmış veya istifa etmiş delegeler %24.2. Parti yıkıcılığına soyunan delegeler %8.8. Partisini savunan delegeler %67.

Partiden atılmış veya istifa etmiş delegeleri dışarıda tutarsak, kongreye katılacak seçimli delegelerin oranı şöyledir: Parti yıkıcılığına kalkışmışlar %11.7, partililer %88.3.

b. Ayrıca kongrede temsil oranından söz ediyorsak kongrenin oy hakkına sahip tüm delegelerin oranını da vermek gerekir. Buna göre de partiden atılmış veya istifa etmiş delegeler %19.9, parti yıkıcılığına soyunanlar %6.6, partisini savunan delegeler ise %73.5'dir.

Aynı şekilde partiden atılmış veya istifa etmiş %19.9'u dışarıda tutarsak, parti yıkıcılığına başlayan delegeler %8, partisini savunan delegeler ise %92'dir.

c. Üstelik her iki listedeki yüzdeler de yeni kurulan henüz kongre delegelerini saptamamış il komitelerini içermiyor. Bu delegelerle birlikte oranlar partiden yana yeniden değişecektir.

d. Bir başka yalan daha: "Kongreye katılmayacak" diye verilen %12.6 oranı birinci durumda %8.8, ikinci durumda ise %6.6'dır. Bu delegelerin kongreye katılım biçimleri kongreler tarafından önceden saptanmıştır. Nedense Vural D. bunu da "hatırlayamamış".

7. "A.'da işçi üyelerinin oranı %68'dir. Tasfiyeye uğrayanlar arasında bu oran %72'dir."

Dayanak alınan rakamların doğruluğunu veya yanlışlığını bu denli yalandan sonra bilemeyiz. Sadece aritmetiksel bir göz boyamaya dikkat çekelim.

%4 gibi bir işçi fazlalığı gösterilerek partinin işçi düşmanlığı ispatlanmaya çalışılıyor. Bu rakamlar doğru bile olsa

iddia edileni doğrulamaz. Kaldı ki, %72 oranı kendileri için iddia ettikleri %70 çoğunluğun(?) %72'sidir. Ötekisi ise %100'ün %68'idir. Bu karşılaştırma ortak temele oturtulunca, %4 değil %2 bir işçi fazlalığı ortaya çıkar.

İnsanları üç-dört parçaya bölemeyeceğimize göre rakamları bilen yoldaşlar, %2'nin ne kadar komik olduğunu bilirler.

8. "Partimizin ezici çoğunluğu..."

Bu artık düpedüz hayal mahsulüdür. Almanya'nın bile azınlığı söz konusuysen, hem azınlık-çoğunluk çarpıtılıyor, hem partimiz Almanya'yla sınırlanıyor ve böyle bir sonuca ulaşıyor!

9. "%30'unun bir bölümü daha tutum almamış, küçük bir bölümü siyasetten uzaklaşmıştır. ÜB çoğunluğunun tutumunu destekleyenler %18'dir."

Siyasetten ayrılanlar %2.2'dir. Partisini savunanlar ise %60-%65 arasında artan bir eğri izlemiştir.

10. "Merkez bunu istemese bile bildiğimiz kadarıyla il komitelerinin 1/3'ü tartışma eğilimi göstermiştir."

Yalnızca Vural D.'nin kendi yöresine bağlı il komitelerinin 1/3'ü istemiştir. Bu tüm il komitelerinin 1/3'ü olmadığı gibi, çoğu bile değildir.

Vural D. ve yandaşları partide çoğunlukmuşlar, Almanya'da çoğunlukmuşlar, kongre delegeleri arasında çoğunlukmuşlar... Üst organlarda ne oldukları önemli değil çünkü üst organlar zaten partiyi temsil etmiyormuş...

Bu durumda neden uğraşıyorlar? Yapsınlar bir kongre. Atsınlar yönetim klüğünü ve onunla birlikte duran biz küçük azınlığı! Onlar da kurtulsunlar, biz de işimize bakalım!

Hangi partinin tüzüğünde n s z ediyorsunuz?

Hasan Komser

Partimizin yeni ortamı değerlendirilmesinden sonra, küçük bir azınlık büyük bir yaygarayla tüm parti anlayışını, disiplini, tüzüğü bir kenara iterek partiyi bayrak açtı. "İşçinin Sesi sağa kaymıştır" gibi görünüşte çok devrimci gerçeklerle ortalığa dökülen ayrılık, bir günde partiye karşı düzensiz bir saldırıya dönüştü.

10 Eylül'den bu yana 2 aydan fazla bir zaman geçmiştir. Vural D.'nin, kendisine parti tüzüğünü tümüyle bir kenara ittirecek derecede önemli görüşleri daha hâlâ açık değildir. 33 daktilo sayfalık "İşçinin Sesi Nereye Gidiyor" yazısının sadece 3 sayfası faşizmin çözülüşü konusundaki "siyasal-ideolojik" görüşler üzerinedir. "Kitaba eleştirilerimiz kabaca üç noktada toparlanabilir" dedikten sonra 5 madde sayıyor. Gerçekte bunların da cevabı kitapta vardır. Ayrıca tutanaklarda da görüldüğü gibi bu soruların çoğu ÜB'de de EK'da da tartışılmıştır.

Vural D. ve H. Çetin faşizmin çözülüşü ile ilgili tartışmaları, söylenenleri anlamamakta inat ediyorlar. Doğru görüşler karşısında oradan oraya çark ediyorlar. Tüm bunlardan anlaşılıyor ki ayrılığın asıl kaynağı faşizmin çözülüşü ile ilgili ideolojik-siyasal görüşler değildir. Bu zaafı kendileri de farketmiş olsalar gerek, partiye saldırı platformunu partimizin yönetimine yönelik çarpık tüzük "suçlamaları"yla beslemeye çalışıyorlar.

Ama kendisi tüzüğü ayaklar altına alan Vural D. parti yönetimini tüzüğü çiğnemekle suçladığı zaman, bunu ancak tüzüğü ve olayları çarpıtarak yapabiliyor. Şimdi Vural D.'nin tüzük suçlarına ve tüzük suçlamalarına bazı örnekler verelim:

1. "ÜB, Vural D.'nin A. yöre sekreterliğinden, eşinin K. İl komitesi sekreterliğinden alınması ve bunun örgüte değişim yapılacağı zaman duyurulması için oybirliği ile karar alıyor. Olayın gerisini Vural D. şöyle anlatıyor:

"Çalıştığım bölgedeki yoldaşlara durumu anlattım. Yoldaşlar daha ben söylemeden operasyonların adını koydular. Bu bir tasfiyeydi. Çeşitli illerdeki yoldaşlar tasfiyelere karşı çıktılar. Olay duyuldu."

Vural D. ÜB kararlarına aykırı olarak kararları tüm yöreye yayıyor, sonra da "olay duyuldu" diyor. Olayın "duyulmasıyla" birlikte, H. Çetin bulunduğu bölgede ileri geri laflar etmeye başlıyor: "Parti yönetimi burjuvadır", "6. Yaz Taarruzu paraları nereye gitti", "büyük devrimci liderler tasfiye ediliyor" vb. Vural D. bunları merkeze bildirmedeği gibi H. Çetin'e, alınmış kararlara karşı propaganda yapmamasını değil de propagandada düzey düşüklüğü olursa kendisini desteklemeyeceğini söylüyor!

Bunlar tüzük suçlarıdır.

Tüzüğümüzün 4. maddesi çiğnenmiştir: Azınlık çoğunluğa, alt örgüt üst örgüte uymamıştır.

Tüzüğümüzün 10. maddesi çiğnenmiştir: Partinin verdiği görevler yerine getirilmemiş, partinin eylem birliği değil korunmak, kırılmıştır.

Tüzüğümüzün 14. ve 15. maddeleri çiğnenmiştir: ÜB kararlarına daha EK'da itiraz hakkı kullanılmadan, kararlara karşı propaganda ve eylem başlatılmıştır. Böylece hiçbir üst organ kararı olmadan, il komitelerinin üçte biri parti içi tartışma isteminde bulunmadan, hem de ağırlığı kararlara ve yönetime karşı propaganda olan bir "tartışma" türetilmiştir.

Vural D. böylesine hiçe saydığı tüzüğü, işine geldiği zaman ve işine geldiği konuda, tam anlamıyla "kullanmaya" çalışmaktadır.

2. "K. İl Komitesi benim Üst Büro'ya verdiğim yazının yayınlanması için parti tüzüğünün 35. maddesine göre başvuruyor."

Olay nedir? Vural D. ÜB'ye basılması için değil tartışılması için notlar sunuyor. Sonra aniden K. İl Komitesi tüzüğün 35. maddesine göre bunun basılmasını istiyor. Sonra da Vural D. "yetkili bir organda tüzüğün 35. maddesine uygun yazı yayınlanmaması istemi de yerine getirilmedi" diye suçlama yapıyor.

Tüzüğün 35. maddesi şöyledir:

"Parti üyelerinin Merkez Organ'da yayınlanmak üzere gönderdikleri yazıları olduğu gibi, ya da değiştirerek yayınlamak ya da yayınlamamak yetkisi editörlüğe aittir. Yazıyı gönderen üyenin bağlı olduğu il komitesi, yöre komitesi, ya da daha üst örgütler isterse, editörlük yazıyı olduğu gibi yayınlamak zorundadır." (abç)

Bir kez, söz konusu yazı

yayınlanmıştır ama K. İl Komitesi'nin isteği yüzünden değil, partimizin kendi iradesiyle ve kararıyla yayınlanmıştır.

İkincisi, yazı K. İl Komitesi'nin isteği yüzünden yayınlanmazdı.

K. İl Komitesi, açık tartışma ve bu yazının yayınlanmasını istediği aynı toplantıda üst örgütün kararlarını tanımadığını, bu kararlara uymayacağını belirtmiş ve Tüzüğün 35. maddesine gelene kadar, bir sürü başka maddesine çiğnenmiştir. Tüzük bir bütündür. Onun 34 maddesini pervasızca çiğneyenlerin 35. maddesini "kullanmaya" hakları yoktur.

Kaldı ki, olaya yalnızca Tüzüğün 35. maddesinin kendi içinde bakınca da ortaya çıkan şudur: 35. maddeyi asıl çiğneyenler Vural D. ve K. İl Komitesi'dir.

Tüzüğün 35. maddesinde, "yazı gönderen üyenin bağlı olduğu" parti organının kararından söz ediliyor. Vural D. K. İl Komitesi'ne bağlı olarak çalışmıyor. Onun için söz konusu yetkili organ, ya A. Yöre Komitesi, ya EK, ya da ÜB'dir! Vural D. komünist partisinin yukarıdan aşağı örgütlendiğini, komünist partisinde alt örgütlerin üst örgütlere uymakla yükümlü olduğunu unutmuş, kendini K. İl Komitesi'ne bağlı çalışıyor sanmıştır. K. İl Komitesi ise, aynı anlayışla kendini yalnızca "partinin" (?) değil, dünyanın merkezine oturmuş, "parti içi demokrasi" çığırtkanlığı ardında parti hiyerarşisini başaşağı algılamaya başlamıştır. Ve tüm bunlar olurken, çok sözü edilen "35. madde", Vural D. ve K. İl Komitesi'nce çiğnenmiştir!

Vural D.'nin partimizin yönetimine yaptığı tüzük "suçlaması", kendisinin ve yandaşlarının tüzük çiğnemesine örnek

oluşturuyor. Üstelik bu tek böyle örnek değildir:

3. Vural D. şöyle yazmış:

"ÜB üyeleri K. İl Komitesi ile toplantı yapıyorlar. K. İl Komitesi görev değişikliklerinin durdurulması yönünde bir öneri yapıyor, açık tartışma istiyor. ÜB üyeleri bunu ÜB'ye götüreceklerini söylüyorlar, iki saat sonra ÜB sekreteriyle bir telefon görüşmesinden sonra, A. Yöre ve K. İl Komitelerinin görevden alındıkları" tebliğ ediliyor. K. ilindeki bütün partililer görevlerinden alınıyorlar. Ardından aynı şey, F. Komitesinin de başına geliyor.

"Parti tüzüğünün 26. maddesine göre 'MK üçte iki oy çokluğu ile kendisine bağlı tüm örgütleri dağıtıp, yeniden kurabilir.' Oysa bizim partide, bırakın MK (EK)'yı ÜB bile toplanmadan bir tek kişinin, ÜB sekreterinin telefon direktifiyle il komitesi, yöre komitesi dağıtılıyor. Bizim yoldaşlar işlerine geldiğinde, kendilerinden yana kestiğinde tüzükçü kesiliyorlar aynı tüzüğü işlerine gelmediği zaman bir kenara itiveriyorlar. Keyiflerinin istediği gibi davranıyorlar."

Önce bazı yalanları ve çarpıtmaları temizleyerek gidelim.

K. İl Komitesi'yle olan toplantıya ilişkin olarak Vural D. "K. İl Komitesi görev değişikliklerinin durdurulması yönünde bir öneri yapıyor, açık tartışma istiyor" diyor ama "kararları tanımadıklarını" bildirdiklerinden hiç söz etmiyor. Vural D. yalan söylüyor.

Vural D., "K. ilindeki bütün partililer görevlerinden alınıyor" diyor. Bu da yalandır. Yalnızca, önceden atanan İl Komitesi sekreteri işinin başına geliyor ve tüm kararlar arasında bunu da tanımayan Komite'ye işten el çektiyor.

Geliyoruz tüzüğü kimin işine geldiği gibi, keyfinin istediği gibi kullandığı sorununa. Vural D. parti yönetimine böyle bir "suçlama" yapıyor ama "suçlama"sı yine kendi suçunu yansıttırıyor.

Bir kez, 26. madde örgütlerin dağıtılmasından söz ediyor. Vural D. bu maddeyi "kullanabilmek" için K. ilinde tüm partililer görevden alındılar diye yalan söylüyor.

İkincisi ve asıl önemlisi, "kullanma" yaklaşımı öylesine gözünü bürümüş ki, Vural D. açıp da tüzüğümüzün geçici maddelerine bakmayı bile akıl edememiş.

Tüzük geçici madde 1 şöyledir:

"Bu tüzüğün 26-32, 36-41. maddeler dışındaki maddeleri TKP II. Leninciler Konferansı'nın kararı ve il komitelerinin çoğunluğunun onayı ile yürürlüğe girer. Bu il komitelerinin, parti üye çoğunluğunu da temsil etmeleri gerekir. Söz konusu maddeler, 5. Kongre'nin onayı ile yürürlüğe girer." (abç)

Vural D.'nin çok umut bağladığı, uğrunda çarpıtmalar yaptığı 26. madde henüz geçersizdir. Buna rağmen bu maddeyi "kullanmaya" kalkışması, Vural D.'nin tüzüğü yalnızca çiğnediğini değil, yaşamda partiyle, tüzükle ne denli uzaklaştığını,

ilgisizliğini gösteriyor.

Nitekim Vural D. tüzüğün sözünü ettiği her yerde ya tüzüğü ya gerçekleri çarpıtıyor:

4. "EK üyelerini EK üyeliğinden çıkarmak için plenum (tam üyeli toplantı) gerekir. (Tüzük md.46) Oysa bizim çıkarıldığımız toplantı EK'nın merkezdeki parçasının katılımıyla yapılmıştır. Plenum değildir."

Bir kez, toplantı plenumdur. Haberi olup da gelemeyen, oy hakkını ÜB'ye veren, iki yoldaş dışında, EK'nın şu ya da bu "parçasını" (?) değil bütününi içermiştir.

İkincisi, kaldı ki toplantının plenum olması hiç de gerekmemektedir. EK üyeliğinden çıkarılan EK üyesi yoktur. Haydar Çetin, EK aday üyesidir ve aday üyelikten çıkarılmıştır. Vural D. ise EK üyeliğinden çıkarılmamış, onun EK üyeliği askıya alınmıştır.

Vural D.'nin suçlu vicdanı, kendisini sürekli EK'dan atılmış saymasına neden oluyor.

5. Kendi amacı için tüzüğü çarpıtmaya vereceğimiz son örnek kongre sorunudur:

"TKP tüzüğü 20. maddesiyle her iki yılda bir kongre yapılacağını söylüyor. II. Konferans'tan bu yana 3 yıl geçmiş ve kongre yapılmamıştır."

Vural D.'nin gözü dönmüştür. Tüzüğümüzün 20. maddesi şöyle diyor:

"...MK gizli çalışma zorluklarından dolayı kongreyi erteleyebilir, ya da öne alabilir. Kongrelerin arası 4 yıl geçemez." (abç)

6. Bir de gerçekleri de çarpıtıp tüzüğe uydurmaya son bir örnek verelim:

"Faşizmin çözülüşü konusunda zaman yitirilmeden parti basınında ve tüm parti ve SYÖ birimlerinde açık tartışma açılmalıdır. Merkez bunu istemese bile bildiğimiz kadarıyla il komitelerinin 1/3'ü tartışma eğilimi göstermiştir. Dolayısıyla tartışma açmak tüzük açısından da gereklidir."

Vural D. demagoji yapıyor, yalan söylüyor, apaçık gerçekleri bulandırıyor. Kesin olarak il komitelerinin 1/3'ü tartışma istiyor değil de, "bildiğimiz kadarıyla" ve "eğilimi" gösteriyorlar diyor. Sonra da sanki bu kesin olarak böyleymiş gibi "dolayısıyla tartışma açmak tüzük açısından gereklidir" diyor.

Partimizde il komitelerinin, değil 1/3'ü, %90'ı Vural D. kendilerine böyle bir tutum attığı için, bu sözü hakaret sayarak belki bundan sonra tartışma eğilimi gösterebilirler! Ama bu tartışma ancak partiyle parti dışı arasında olabilir!

Vural D. ya da Ali H. K. kelimeleri manipüle etmekte bir burjuva politikacı ustalığı gösteriyor! İşçi sınıfının bu tür ustalığa gereksinimi, komünist partisinin buna yeri yoktur. Tüzük dediklerinde, herhalde başka bir partinin tüzüğünden söz ediyorlar!

Karar uygulamayanların kara uygulamaları

Sinan Gürbüz

Ali H. K. "İşçinin Sesi Nereye Gidiyor" başlıklı yazısının "Örgütteki Tıkanıklık" bölümünde, bir "uygulanmayan kararlar listesi" veriyor. Bu yazımızda, Karadağ'ın 10 madde altında topladığı "uygulanmayan kararlar"ı ele alacağız. Ancak önce geneline kısaca değinelim.

Bir kez, I. Konferans'tan bu yana partimiz yüzlerce karar almış ve uygulamıştır. Ali H. K.'nin 10 madde sıralayarak "kararlar uygulanmamıştır" diye ettiği gürlüğü, bu 10 maddenin hepsi doğru bile olsa, uygulanmış kararları düşününce, boş teneke gürlüğününün kafa şişirici etkisini yapıyor.

İkincisi, kaldı ki sayılan 10 madde arasında karar olmayan ya da dilek mahiyetinde olan kararlar da vardır. Yani iki elin parmakları kadar madde sayıyor, bu sayıya da ancak gerçekleri çarpıtarak ulaşıyor.

Üçüncüsü, farklı bir durumda alınan bazı kararlar, durum değişince değiştirilmemiş ve olduğu gibi uygulanmış olsaydı, asıl bu eleştirilmesi gereken bürokratik bir uygulama olurdu. Ali H. K. kendi bürokratikliğini sergiliyor.

Dördüncüsü, Ali H. K. bu

"eleştirileri"ni neden organında yapmamış, neden bu kararların uygulanması için çaba sarfetmemiştir? Üstelik bir de objektif olarak sorumlu değilmiş! Bundan böyle ona hiçbir sorumluluk taşıtılmayacağı açıktır ama bugüne dek olanlardan hem objektif, hem de subjektif olarak sorumludur. Çünkü tüm kararlara oyu ile katılmıştır.

Şimdi "uygulanmayan kararlar"a bakalım.

1. Ali H. K. I. Konferans'ta, program taslağı hazırlama komisyonu kurulmasıyla ilgili bir karar alındığını, ancak bu komisyonun biraraya gelip bir toplantı dahi yapmadığını söylüyor. Birincisi, kendisi bu komisyonunda değildi. Bu komisyonunda olmadığına göre, komisyonun biraraya gelip gelmediğini nereden biliyor? İkincisi, kongreye sunmak üzere hazırlanan 4. Program Taslağı'nın nasıl bir hazırlık ve tartışma sürecinden geçtiği, gazetemizi izleyen herkesin, dostun da düşmanın da bildiği bir gerçektir. "Konferans'ta program taslağını hazırlamakla görevlendirilen komisyon biraraya gelip bir toplantı bile yapmamıştır" diye eleştiri getirmenin ancak ortada bir program taslağı yoksa bir anlamı vardır.

Oysa tüm örgütümüzün en aktif katılımıyla hazırlanmış 4. Program Taslağı'mız ortada duruyor. Ali H. K.'nin bu "eleştirisi" hem eleştirilerindeki tutarsızlığı, hem de yaklaşımındaki mekanikliği, bürokratikliği yansıtıyor.

2. Ali H. K., "Eşgüdüm Komitesi'ne bağlı bir sendikal büro oluşturulması kararı uygulanmamıştır" diyor. I. Konferans'ta alınan bu karar uygulanmıştır.

3. Kadın bürolarının kurulmasıyla ilgili I. Konferans kararı da uygulanmıştır.

Ancak hem sendikal büro ve hem de kadın büroları konusunda şunları söylemek gerekir: Bu kararlar I. Konferans'ta alınmış ve uygulanmasına geçilmiştir. Daha sonra ülkede faşist darbe olmuş, ardından da tutuklamalar başlamıştır. Bu koşulları düşünmeden "uygulanmadı" demek hem kötü niyetli bir eleştiri, hem de bozuk bir örgüt anlayışının yansımasıdır.

Parti elbette nesnel ortamdaki değişmelere uygun yeni çalışma yöntemleri bulacaktır. Bu yapılmadan ille de alınan kararları uygulayacağım diye burnunun dikine gitmek kadrolar açısından büyük zararlara kapı açacak anlamına gelebilir. Asıl böyle yapılırsa eleştiri konusu olurdu.

4. Parti okulu kurulması dilek

mahiyetinde alınmış bir karardır. Buna rağmen parti okulu kurulması konusunda bazı girişimler, aynı zamanda olanaklar ölçüsünde dar kapsamlı bazı uygulamalar yapılmıştır.

ÜB sekreteri yoldaşımızın Haydar Çetin'in sorusuna verdiği söylenen yanıtı gelince, bu doğru bir yanıtıdır. Parti okulu olsun olmasın, eğitim, esas olarak, bir komünistin kendi kişisel sorunudur, kendi kişisel çabasıyla bağlıdır. Bu nedenle Ali H. K., kendi düştüğü zavallı ideolojik konumun suçunu parti okulu kurulmamış olmasına bağlamasın, sorumlusu kendisidir.

5. Ali H. K. II. Konferans tutanaklarının her nedense yayınlanmadığını söylüyor. Konferans'ın, tutanaklar şu tarihte yayınlanacaktır şeklinde bir kararı yoktur. II. Konferans uzun süren bir konferanstı, tutanaklarını da yayına hazırlamak, hele ki birçok başka işin arasında, uzun zaman alan bir iş olacaktır. Ancak tutanaklar yayınlanacaktır.

Ali H. K. "her nedense" demekle ne anlatmak istiyor? Böyle kuşku yaratan bir sözcük kullanarak sanki birşey saklanıyormuş imajını yaratmaya çalışıyor. Ama bunu yaparak yalnızca kendi demagogluğunu kanıtlamış oluyor.

6. Ali H. K., "II. Konferans'ta, 'TKP'nin kongresinin toplanması için çağrı'da sayılan kararlardan birçoğu uygulanmamıştır" diyor. Bu kararları uygulamayanlar arasında en başta menşevikler vardır, onların partiyi yolları ayrılmıştır. Şimdi Ali H. K. ve yandaşları da aynı kervana katıldılar. Söz konusu kararda yer alan konulardan biri, yeni geçici tüzüğümüzün bağlayıcılığıdır. Ali H. K. bu kararı çiğnemiştir. Bunu örtbas etmek için de "zaten o karar bütünüyle uygulanmadı, dolayısıyla tüzük de bağlayıcı değildir" mantığını işliyor. Partiyi onun da yolu ayrılıyor.

7. Ali H. Karadağ, "parti içi yardımlaşma fonu oluşturulması kararı uygulanmamıştır" diyor. Bu bir karar değildir. Üzerinde konuşulmuş, tartışılmış ama karara bağlanmamış bir konudur. Ayrıca adı da "parti içi yardımlaşma fonu" değil, "işçi yardımlaşma fonu"dur.

8. ...

9. ...

10. ...

Ali H. K.'nin yalnızca şu son sıralarda uygulamadığı, çiğnediği kararlar, partimizin kaç yıllık çalışması için türetilen bu derme çatma, çarpıtma listeden daha kabarıktır.

Kendilerini bile kandıramayacaklar

Örgütümüzde yaklaşık bir ay önce, üzücü mü sevindirici mi diyelim bilemediğimiz bir dizi olay yaşandı. Elimde olmayan nedenlerden dolayı örgütümüzden uzak düşmeme rağmen gelişen olayları çok yakından izleme olanağı buldum.

İlk önce bu bana ideolojik bir çıkış gibi geldi. Fakat bunun böyle olmadığı, bunların parti yıkıcıları olduğu kısa zamanda, 1-2 gün içinde gün gibi açığa çıktı. Onlar Mannheim'da olayları İngiltere ve Hamburg'dan gelen yoldaşlar başlattı diyeydursunlar bunların bir de öncesi vardır. Köln'dekilerin kapı kapı dolaşmaları, önlerine gelen her insanla yalan yanlış örgüt içinde olup bitenleri konuşmaları Frankfurt ve Mannheim'da Haydar Çetin'in "buralar bize ait, buralarda bizim borumuz öter, Hamburg kliğini buralardan atacağız, bacaklarımız kıracağız" demesi düşündürücü değil mi?

Bu durumda İngiltere'den, merkezden sorumlu yoldaşların gelmesi kadar doğal birşey olmaz. Eğer bu parti yıkıcıları partiyi her boydan at sineklerinin uçuştugu çiftlik olarak anlıyorlarsa yanılıyorlar.

İsterseniz Haydar Ç.'nin Mannheim'da dağıttığı sokak bildirilerinden birkaç bölüm aktaralım. "Olaya yerinde müdahale eden polis güçleri... saldırganlardan 10 kişiyi gözaltına aldılar." Gerçekten utanç verici bir söz. Biz kimin için kime karşı mücadele veriyoruz?

"Faşizmin çözülüşü İşçinin Sesi hareketinin de çözülüşü oldu." Baştan sona nefretini, kinini kusuyor sanki.

Bunlar menşeviklerin bildik taktiklerini geçtiler. Bir yoldaşımıza polis diye çamur attılar.

Bunların hesabını kime verecekler? Yalan yanlış birşeyler yapmaya kalkabilirler. Yalancının mumu yatsıya kadar yanar. Toz, duman kaybolunca, gerçeklerden nereye kadar kaçacaklar.

A. H. K.'nin "İşçinin Sesi Nereye Gidiyor" adlı broşürü yeni elime geçti. Şöyle bir göz geçirdim. "İfadeler tamamlanınca bunları sergilemek boynumuzun borcu olsun" diyor. Bu sözünde durup, namusluca bu işi

yaparsa çok seviniriz.

Ali H. K.'nin peşine takılan insanlara gelince: Örgüt normu düşük, daha önce örgütle bağı kopmuş, disiplini sırtında kambur zanneden ve işin en ilginç yanı partisiz gençlerden oluşuyor. Sonradan çıkarttıkları Açıklama adlı bildiri gerçeği yansıtmıyor. Çoğunluğu kendilerinden yana gösterirken çok açık düşüyorlar.

Bir kere Düsseldorf, Münih ve Bonn'da parti örgütleri yok. Bildiğim kadarıyla Menşeviklerin "nerede partili varsa parti oradadır" sloganı vardı. Biz ise "nerede örgüt varsa parti oradadır" diyorduk. Ne çabuk menşevikleştiler?

Özünde n v rmeyenin savrulması

Değerli Yoldaşlar!

R. Yürükoğlu yoldaşımızın bir yazısında "komünistler dünyadan öç almak isteyen hastalıklı ruhlar değiller, onlar dünyanın en dürüst, en cefakar, en savaşkan insanlarıdır" diyor. Biz komünistler öyle olmak zorundayız. İşte o zaman her olayda doğru tavır almamız kolaylaşır.

Partimiz içinde bir ayrışma oldu. Olaylar baş gösterdiği sırada örgütümüzden uzakta bulunuyordum. Olayı öğrendiğimde ideolojik olabileceğini düşündüm. Ayrılan kliğin peşine taktığı hastalıklı ruhlar gibi, olayı klikten değil de her zaman

doğruluğuna inandığım partimden öğrenmeye, incelemeye özen gösterdim ve doğru olanı yaptım.

Olayların gelişmesine, yazılanlara çizilenlere bakıldığında ayrışmanın ideolojik olmadığı fakat ne olduğunun da belirsiz olduğu apaçık ortada. Her ne kadar Ali H. K. yazıp çizse de, yazılarındaki ikircimli, çelişki dolu fikirleriyle bir çocuğu dahi kandıramayacaktır.

Bu ayrışmada Ali H. K.'nin sallantılı unsurları peşine takması hiç de tesadüf değildir. Onlar zaten her durumda kaçacak insanlardır. Bir anlamda sapla saman ayrışması oldu.

Hamburg'un durumu bellidir. Frankfurt ve Mannheim'da yoldaşlar işlerinin başında duruyorlar. Sizler parti örgütlerinin mutlak çoğunluğu safsatlarıyla kendinizi bile uzun süre aldatamayacaksınız.

Olayları izledik, sonra belgelerden ve diğer yazılardan da gözledik ki kişinin pratiğiyle yazıp çizdikleri arasında derin bir uyum var. Yazıda faşizm gelemeden gelemeyen oluyor, kurumsallaşmıyor, kurumsallaşmadan çözülüyor, çözülme bugün artık sonuna geliyor v.s Eklektik, bütünlükten kopuk bir yazı. Neyi savunduğu net bir şekilde belli değil. Netlikten özellikle kaçınıyor. Belirsizliğe bürünü-

yor. Doğru temelde durmadın mı işler böyle çatalaşıyor. İşçinin Sesi'ne muhalefet etmenin zorluğunu kendisi de çok iyi biliyor. 200. sayıdaki yazısını tekrar gözden geçirirse bunu daha iyi anlayacaktır.

Bir yoldaşımızın yazısındaki şu soru çok öğreticidir: "Diyelim ki kitabın tümü yanlış, kullanılan yöntem böyle mi olmalıdır?" Elbette hayır. En doğru tutum partinin yanında yerini alarak yoldaşça güven temelinde eleştiridir. Devrime giden süreçte ancak böyle ilerleyebiliriz.

Yoldaşlar bugünkü ortamda Vural D. gibilerine verilecek en iyi yanıt daha bir hırsıyla çalışmaktır. Faşizmin Çözülüşü kitabının gösterdiği doğrultuda ekonmik-demokratik hakların en küçüğünü bile küçümsemeden yığınlara açılmamız ve bu demokratik haklar savaşımını devrim hedefine bağlamamız. Bizim güçlenmek için Türkiye toprağında blöfler yapmak gibi anlayışımız yok. Yeni dönem fabrikalardan gelecektir.

Almanya'da özveri taarruzu coşkuyla devam ediyor. Hiç kuşku yok ki bu olaylar 8. Özveri Taarruzu'nu etkiledi. Yoldaşlar hedeflerini yerine getirip, yükseltmek çabasında dırlar.

Şan olsun örgüt hakkında en ufak bir sır vermemek için Türkiye'de işkencede, hapishanelerde direnenlere! Lanet olsun Avrupa'da baskı bile görmeden bülbül gibi ötenlere!

Semra Avcı, Mannheim

Mete Sönmez

Kemal Özgül sınıfın kalbinde yaşayacak

Fransa'daki sınıf savaşında faşist kurşunuyla düşen Kemal Özgül'ün cenazesi Türkiye'de burjuvaziyle, devletle halkı yeniden karşı karşıya getiren bir eylem oldu.

Pirault fabrikasında faşist patron ve uşakları tarafından katledilen Kemal Özgül'ün cenaze töreni, tıpkı öldürülüşü gibi sınıf kinini bileyen bir olay oldu.

Önce, Kemal Özgül'ün cenazesinin Paris'te yapılacak yığınsal bir eylemle kaldırılması düşünülüyordu. Ancak ailesi oğullarının Türkiye'de, doğduğu köyde toprağa verilmesinde ısrar etti. Bunun üzerine, Türkiye'deki gerici rejimin, cenaze törenini engellemek için elinden geleni ardına koymayacağı bilindiğinden, cenazenin bir temsilciler topluluğuyla gönderilmesi kararlaştırıldı.

L'Humanite ve *Le Monde* gazetelerinden birer gazeteci, İnsan Hakları Komisyonu ve Demokrat Avukatlar Birliği'nden birer temsilci, CGT'nin isteği üzerine, töreni izlemek için 17 Kasım günü Türkiye'ye, Malatya'nın Harunuşağı köyüne gittiler.

Cenaze töreninin yapıldığı gün Harunuşağı polis ve askerler tarafından adeta işgal edildi. Törene katılmak üzere Harunuşağı'na gelenlerin yolları kesildi, üstleri arandı, terör estirilmeğe çalışıldı. Amaç törene katılımı engellemekti.

Bütün bunlara ve törenin küçük ve uzak bir yerleşim merkezinde yapılmasına rağmen Kemal Özgül'ün cenazesine 1000'e yakın insan katıldı.

Fransa'daki sınıf savaşında faşist kurşunuyla düşen Kemal Özgül'ün cenazesi Türkiye'de burjuvaziyle, devletle halkı yeniden karşı karşıya getiren bir eylem oldu. Gerici rejim, olayın ülke çapında ve uluslararası çapta bir tepki uyandırması, yığınsal eylemlere yol açması karşısında cenaze törenini yasaklama gücünü kendinde bulamadı. Tören boyunca asker ve polisler klaksiyon çalarak, yüksek sesle

Kemal Özgül'ün öldürülüşünü çeşitli uluslardan işçiler, protesto ettiler, proletarya enternasyonalizmini yaşama geçirdiler.

utanmazca gülerken, laf atarak aslında rejimin aczini dile getirmiş oldular, nefret topladılar. Ayrıca tıpkı eski günlerde olduğu gibi cenazeye katılanların fotoğraflarını çektiler.

Cenaze töreninden sonra, Kemal Özgül'ün cenazesiyle birlikte Harunuşağı'na gelen ve töreni izleyen Fransız temsilciler, kalmakta oldukları evden askerler tarafından alınarak karakola götürüldüler. Ayrıca Kemal Özgül'ün erkek kardeşi de gözaltına alındı. Karakolda *L'Humanite* ve *Le Monde* temsilcisi gazetecilerin çektikleri fotoğraflar ellerinden alındı ve tüm temsilciler sorguya çekildi. Kimler tarafından gönderildikleri, Fransa'da ve Türkiye'de kimlerle görüştikleri, kimin evinde kaldıkları vb. sorular yöneltildi. Sonra bir otele götürülen temsil-

cilere "dışarı çıkma yasağı" uygulandı. Temsilciler daha sonra arabayla İstanbul'a götürüldüler oradan da uçığa bindirilerek sınır dışı edildiler.

Bu temsilcilerin karşılaştıkları baskı, Türkiye'deki rejimin antidemokratik, baskıcı yüzünü bir kez daha açık etti. Olay Avrupa'da demokratik kamuoyunda ve Türkiyeliler arasında geniş bir tepki yarattı.

İster Fransa'da, ister Türkiye'de olsun Türkiyeliler işçiler, sınıf savaşında can veren kardeşlerinin cenaze töreniyle düşmanlarını bir kez daha tanımış oldular.

Ölümüyle Fransa'daki, cenazesiyle Türkiye'deki sınıf kavgasını körükleyen Kemal Özgül işçi sınıfının kalbinde yaşayacaktır. Kemaller ölmez, bu sınıf yenilmez!

Güzide Akalan

Paris İşçi Birliği Pirault İşçileriyle Dayanışma Kampanyası açtı. Kampanyayla ilgili duyuruyu aynen veriyoruz.

DUYURU

İşçiler, emekçiler, Bildiğiniz gibi, 26'sı Türkiyeli 83 işçinin çalıştığı Pirault isimli işyerinde patron aylıkları beş aydır ödememişti. Buna karşılık, ücretlerini alabilmek için işçiler grev ve işgal yapmışlardı. Son olarak patronun imzaladığı sözleşmeye uymaması nedeniyle seslerini daha geniş çevreye duyurmak ve bu yoldan patron üzerindeki baskıyı arttırmak için açlık grevine gitmeyi kararlaştırmışlardı. Fakat açlık grevi için fabrikaya girerken patron ve uşaklarının silahlı saldırısına uğramışlardı. Bu hunharca saldırıda Kemal Özgül isimli işçi arkadaşımız katledilmiş, üç işçi arkadaşımız yaralanmıştı.

Paris İşçi Birliği (PİB), Pirault'daki grevci arkadaşlarımızın kararıyla Pirault İşçileriyle Dayanışma Kampanyası başlatıyor. İşçi düşmanlığının son örneği olan bu olayı bir kez daha lanetlemek için, Pirault'daki işçi arkadaşlarımızı haklı mücadelelerinde desteklemek için bu kampanyaya var gücümüzle katılım. Bu kavga hepimizin kavgasıdır. Paris'in çeşitli yerlerine konulan dayanışma sandıklarında katkılarımızı yapalım.

Paris İşçi Birliği

1 Kasım'da baskıları prot sto ettik

Türkiye'de son dönemlerde gerçekleştirilen idamları, işkenceleri ve özellikle Kürt halkına karşı yürütülen operasyonları dünya kamuoyuna sergilemek amacıyla 10 Kasım günü Cenevre'de bir protesto yürüyüşü düzenledik.

Cenevre'deki çeşitli Türkiyeli örgütlerle, Kürt hareketleriyle birlikte bir komite oluşturduk. Komitenin amacı yürüyüş hazırlıklarını yürütmektir. Komite, *İşçinin Sesi*, Partizan, Özgürlük Yolu, *Devrimci İşçi*, Kawa, Halkın Kurtuluşu'ndan oluştu. Daha sonra platform tartışmaları başladı ve iki toplantı yapıldı. Bizim dışımızda, katılanların tümünün mantığı şuydu: Zam, zulüm, işkence, idam var. İşte faşizm. Tek alternatif genel af! Yani, yeni dönemin niteliği hakkında hiçbir şey yok. Böylece,

tüm kötülükleri faşizme yükleyip öteki burjuva kesimleri aklamış oluyorlar. Ve genel af'a her şeyi bitiriyorlar.

Platform toplantılarında bir yandan kendi görüşlerimizi anlattık, öte yandan eylem birliklerinde ideolojik birlik aranmaz deyip eylemin gerçekleşmesi için gerekenleri yapmaya çalıştık. Komitede yer almayan diğer gurupların da yürüyüşe çağrılmasına karar verildi. Ancak, bizim dışımızdaki hareketler PKK'nın katılımını onaylamadıkları için onlara çağrı yapılmadı. Ayrıca yabancı örgütlere de çağrı yapıldı.

Daha sonraki günler bildiri dağıtımı, afişleme eylemleriyle geçti. 9 Kasım günü Cenevre'nin merkezi bir yerinde idamlar, işkenceler, özellikle Kürt halkına yönelen baskılar hakkında bir

sergi açıldı. Sergi büyük ilgi gördü.

10 Kasım günü bini aşkın kişinin katılımıyla yürüyüş yapıldı.

Biz TKP-İşçinin Sesi olarak kızıl bayraklarımız, devrimci belgiler yazılı pankartlarımızla yürüyüşte yerimizi aldık. "Demokrasi için tek yol devrim" belgimizi, komünist marşlarımızı coşkuyla haykırdık.

Yürüyüş şehir merkezinde yapılan bir mitingle sona erdi. Türkiye'deki ve özellikle Kürdistan'daki durum üzerine bir konuşma yapıldı. Fransızca olarak çıkan bildiri okundu. Daha sonra dağıldık.

Yoldaşlar eylemi genel hatlarıyla anlatmaya çalıştım. Detaylara girsek onlarca sayfa yazılması gerekirdi.

H. Kara, Cenevre

Paris İşçi Radyosu (PİR) yayına başladı

Paris İşçi Radyosu (PİR). 16 Kasım Cuma günü ilk yayınımdan sonra, her cuma günü saat 20:00'de FM 106 Megahertz üzerinden yayınımlarımız sürüyor.

Paris İşçi Radyosu (PİR).

Paris'te yaşayan, Paris'te çalışan işçinin, emekçinin sesi görevini üstlenecektir. Onların işiyle, onların yaşamıyla bilgilendiği ölçüde gelişecek güçlenecektir.

PİR bu cuma yayınında Mantes La Jolie'deki PIRAULT olayları ile ilgili işçilerle bir söyleşi yayınlayacaktır.

İşçi Arkadaş!
PİR'i dinle onu bilgilendir,
o senin radyondur.